

MAART 1982

de

VERSCIJNT MAANDELIJKS

EGHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

De vrede van het Midden-Oosten
HERBERT W. ARMSTRONG
SPREEKT MET
PRESIDENT HOSNI MUBARAK

de
ECHE WAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

15e jaargang No. 3

maart 1982

ARTIKELN

Egypte na Sadat — Hoe er vrede zal komen in het Midden-Oosten	2
Hosni Mubarak — De nieuwe man aan Egyptes roer	5
Zo vermijdt u lichamelijk letsel	7
Waarom gaat onze boodschap over wereldregering?	10
Hield Jezus de vasten?	13
Let op Frankrijk!	15
De Echte Waarheid — Een blik in de toekomst	18
1982 — Jaar van het geweld?	23

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
-----------------------------------	---

BIJ ONZE OMSLAG

Op 21 november jl. had de hoofdredacteur van *De Echte Waarheid* een persoonlijke ontmoeting in Cairo met de nieuwe President van Egypte Hosni Mubarak. Tijdens deze ontmoeting, die door de pers werd gepubliceerd, bespraken zij de vredespogingen van wijlen president Sadat, de recente gebeurtenissen in het Midden-Oosten, en het globale probleem van het bereiken van wereldvrede.

Omslagfoto Warren Watson — PT

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor *The Plain Truth* schrijf naar:

• *Europa, India, Afrika:* P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., Engeland WD6 1LU

• *Verenigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena California 91123

• *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2

• *Australië en Zuidoost-Azië:* P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia

• *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1

• *Zuid-Afrika:* P.O. Box 1060, Johannesburg

• *Filippijnen:* P.O. Box 1111, M.C.C., Makati, Metro Manila 3117

• *Latijns-Amerika:* P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico

• *Caribisch gebied:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek.: No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043 14. *Nederland:* Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. © 1982 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden. PRINTED IN ENGLAND BY AMBASSADOR PRESS, ST. ALBANS

Oprichter en algemeen hoofdredacteur:
HERBERT W. ARMSTRONG

Hoofdredacteur:
Herman L. Hoeh

Eindredactie en vormgeving:
Dexter H. Faulkner

Adjunct-hoofdredacteur:
Raymond F. McNair

Nieuwsbureau:
Gene H. Hogberg

Redactoren:
Jeff Calkins, Roderick C. Meredith, Donald D. Schroeder, John R. Schroeder, Michael A. Snyder, Clayton Steep, Keith Stump

Assistent-redactoren:
Sheila Graham, Norman L. Shoaf

Vaste medewerkers:
Dibar Apartian, Robert Boraker, John Halford, Selmer L. Hegvold, Kenneth C. Herrmann, Harold Jackson, Rod Matthews, Leroy Neff, Richard Paige, Richard J. Rice, Richard H. Sedliack

Kopijredacteur:
Peter Moore

Redactie-assistenten:
Charlene Bentley, Debbie Burbach, Ann Hays, Werner Jebens, Craig Millar, Jeremy Rapson, Janice Roemer, Tony Styer, Ron Toth, Jeff Zhorne

Vormgeving:
Randall Cole, Matthew Faulkner, Phil Gray, Greg Sandilands, Minette Smith

Coördinator vormgeving:
Greg S. Smith

Fotoarchief:
Hal Finch, Veronica Taylor

Fotoredactie:
Hoofd fotografische verzorging: Warren Watson; *Medewerkers:* Charles Buschmann, Donna Hayworth, Alfred Hennig, Sylvia Owen, Roland Rees, Scott Smith, Kim Stone

Uitgeverij:
Hoofd productie: Roger G. Lipross; *Distributie:* Boyd Leeson; *Productie:* Ron Taylor; *Coördinator internationale edities:* Val Brown; *Distributie losse nummers:* John LaBissoniere

Financieel beleid:
Leroy Neff

Internationale edities:
Duits: John B. Karlson; *Engels:* John R. Schroeder; *Frans:* Dibar Apartian; *Nederlands:* Bram de Bree; *Spaans:* Don Walls

Kantoren:
Auckland, Nieuw-Zeeland: Peter Nathan; *Bonn, West-Duitsland:* Frank Schnee; *Burleigh Heads, Australië:* Robert Morton; *Genève, Zwitserland:* Bernard Andrist; *Johannesburg, Zuid-Afrika:* Roy McCarthy; *Manila, Filippijnen:* Guy Ames; *Mexico City, Mexico:* Thomas Turk; *San Juan, Puerto Rico:* Stan Bass; *Borehamwood, Engeland:* Frank Brown; *Utrecht, Nederland:* Bram de Bree; *Vancouver, B.C., Canada:* Colin Adair

Persoonlijk van...

Stuart Koenig

Ontmoeting met Egyptes nieuwe President

De heksenketel in het Midden-Oosten blijft overkoken. Zelfs de Poolse crisis kon de aandacht van de wereld niet van het Midden-Oosten afleiden.

Op dit ogenblik bevinden wij ons in de adempauze tussen de Tweede en de Derde Wereldoorlog — de atoomoorlog die de hele mensheid zal vernietigen, tenzij de Almachtige God bovennatuurlijk ingrijpt. En het uiteindelijke Armageddon zal plaatsvinden op een slagveld ten noorden van Jeruzalem.

Wij zouden daarom in het Midden-Oosten buitengewoon geïnteresseerd moeten zijn.

In oktober 1980 had ik een persoonlijke ontmoeting met zowel eerste minister Menachem Begin van Israel als met president Anwar Sadat van Egypte. Op 6 oktober jl., op de 8e verjaardag van de Yom Kippur-oorlog, werd de hele wereld opgeschrikt door de moord op Anwar Sadat. Vorig jaar november zou ik opnieuw een privé-ontmoeting met de Egyptische president hebben gehad.

En inderdaad had ik op 21 november jl. zo'n ontmoeting met de Egyptische president in zijn paleis te Caïro — het was evenwel de nieuwe president Hosni Mubarak.

Mubarak heeft nog niet zoveel publiciteit gekregen en is in de Westerse wereld nog niet zo bekend. Hij is echter momenteel een zeer belangrijke wereldleider in het explosieve Midden-Oosten en ik meen dat de Westerse

wereld wat meer over hem moet weten. Daarom wijdde ik een hele televisie-uitzending aan mijn ontmoeting met hem, en deze maand wijden we het omslagartikel van *De Echte Waarheid* aan hem en aan de rol van Egypte in het vredesproces, dat in Camp David door de voormalige president Carter werd begonnen.

Ik heb onomwonden tegen president Mubarak gezegd dat de vredesonderhandelingen geen vrede zullen brengen. Die kan alleen worden gebracht door de interventie van de Almachtige God zelf, en door de oprichting van het Koninkrijk van God — één enkele regering over alle naties. Hosni Mubarak was het daarmee eens. Maar beiden waren we het er ook over eens dat de pogingen van de nationale leiders om tot vrede te komen voort moeten gaan. Wij moeten doen wat we kunnen. Maar het vereist

de bovennatuurlijke kracht van de grote God om te bereiken wat wij mensen zelf niet kunnen.

Zolang de mensen worden geregeerd door de menselijke natuur kan er geen vrede zijn. Wij mensen kunnen niet op eigen kracht vrede tot stand brengen — het zal voor ons moeten worden gedaan! Jezus Christus, die spoedig in de opperste macht en heerlijkheid van de Almachtige God zal komen, zal de volken der aarde moeten dwingen om volgens Gods levenswijze te gaan

leven — Hij zal de mensen moeten dwingen te genieten van vrede, geluk, welvaart en eeuwig leven.

Ik herhaal het steeds opnieuw: er is noodzakelijkerwijs een oorzaak voor ieder gevolg. We zien in de hele wereld (Zie verder pagina 29)

Larry Omasta—PT

Egypte na Sadat-

HOE ER VREDE ZAL KOMEN IN HET MIDDEN-OOSTEN

door Gene H. Hogberg

Door zijn leven te geven bracht president Sadat van Egypte het hoogste offer voor de vrede. Hebben vredestichters wel een kans in het door twist verscheurde Midden-Oosten? Gelukkig staat vast dat één vredestichter *zal* slagen.

Nergens ter wereld is vrede zo hard nodig en toch zo illusoir als in het Midden-Oosten. Haast overal in deze treurige uithoek van de wereld heersen strijd en beroering. Kijkt u eens naar de volgende „score-kaart”:

Irak en Iran zijn vastgelopen in een ogenschijnlijk eindeloos grensconflict. Libanon — eens aangeduid als het Zwitserland van het Midden-Oosten — is in stukken gescheurd door een moorddadige strijd tussen zijn Moslim-bevolking en maronitische christenen. De 25.000 man „vredestroepen” uit Syrië werken soms eerder verstorend op de vrede dan dat ze deze handhaven.

Het koninkrijk Jordanië kan geen bijdrage leveren aan de algemene vrede in het Midden-Oosten doordat het Palestijnse radicalisme sterk remmend werkt op zijn politiek. En afgelopen jaar vlogen Jordanië en Syrië elkaar bijna in de haren vanwege Jordanië's steun aan Syrië's aartsrivaal, Irak, in de oorlog tussen dit land en Iran.

Arabisch wereld in beroering

Door heel het nabije Noord-Afrika blijven oorlogen en oorlogsgeruchten aanhouden. Libië heeft zijn troepen uit Tsjaad teruggetrokken, maar zijn miljarden guldens gekost hebbende Sovjetwapentuig bezorgt al zijn burens koude rillingen. Meer naar het westen wordt de regering van Marokko in de fel omstreden Westelijke Sahara uitgedaagd door guerrilla's die door de Sovjet-Unie en door Algerije worden gesteund.

Het Arabisch schiereiland wordt geteisterd door de dwars tegen elkaar

Herbert W. Armstrong voor de graftombe van Anwar Sadat. De regering onder de nieuwe president is van plan het vredesproces van Camp David voort te zetten.

ingående stromingen van de internationale onruststokerij. De Sovjet-Unie heeft zich vaste voet verschaft in Zuid-Jemen, dat nu een trainingsbasis vormt voor het wereldterrorisme.

In 1979 was het Saoedi-Arabisch regime het doelwit van een coup poging van religieuze extremisten en politieke radicalen — indirect opgestookt door Sovjet-agenten. In weerwil van hernieuwde steun van Washington, heeft de regering in Riad weinig werkelijke invloed op de machtsstrijd in het Midden-Oosten. In het laatst van 1981 werd het uit acht punten bestaande Saoedische vredesplan op de topconferentie van de Arabische Liga in Fes (Marokko) zonder meer van de hand gewezen. Al direct na de eerste zitting

stortte de conferentie ineen als gevolg van de diepe verdeeldheid en tweedracht in de Arabische wereld.

Dan is er de weerzinwekkende geschiedenis met Iran met zijn grimmige wekelijkse tol aan politieke executies.

Merk op dat wij in het bovenstaande nog niet eens gerept hebben van *Israel*. Wat niet wegneemt dat het piepkleine Joodse staatje gewoonlijk wordt afgeschilderd als het voornaamste obstakel voor vrede en stabiliteit in het Midden-Oosten.

Het moet echter duidelijk

Larry Omasta—PT

zijn dat zelfs zonder de „Zionistische eenheidsstaat” die zo wordt veracht door zijn voornaamste vijanden, het Midden-Oosten toch nog zou worden geplaagd door oorlogen, moorden, coups, etnische en religieuze twisten, religieus fanatisme en wereldlijke revolutionairen, om niet te spreken van het Sovjet-gewroet om meer greep te krijgen op deze onmisbare energierijke regio.

Ongebruikelijke vredespoging

Het is tegen deze achtergrond van voortdurende beroering dat de grootsheid van de vredespoging die in november 1977 door Egyptes president, wijlen Anwar Sadat werd ondernomen, aan de dag treedt.

De heer Sadat elektrificeerde de wereld met zijn bezoek aan de Knesset (het Israelische parlement) in Jeruzalem en met zijn moedige vredesaanbod: „U wilt met ons leven, als deel van de wereld. In alle ernst heet ik u welkom onder ons, met de volle veiligheid en zekerheid.”

Dit was een werkelijk vredesaanbod — onafgezwakt en recht uit het hart.

En zo werd in het Midden-Oosten het vredesproces gelanceerd, dat tussen Egypte en Israel begon en culmineerde in de Camp David-overeenkomsten van 1978 en het vredesverdrag tussen de beide naties in 1979.

Het is onwaarschijnlijk dat de volgende grote stap in het Camp David-proces door wat dan ook zal worden geblokkeerd — zelfs niet door

de afgelopen december door Israel aangekondigde inlijving van de voordien Syrische Golan hoogvlakte. Op 25 april van dit jaar zal het laatste deel van de door de Israeli's bezette Sinäi weer onder Egyptisch bestuur komen, waarmee dan het volledige herstel van de Egyptische territoriale integriteit een feit is.

Egypte heeft vrede nodig

Terwijl sommige waarnemers van het Midden-Oosten zich afvragen welke lijn Egypte na 25 april zal gaan volgen, moet het duidelijk zijn dat Egypte niet van plan is zijn controle over de Sinäi opnieuw in de waagschaal te stellen.

Egypte heeft wanhopig behoefte aan vrede om zijn monumentale binnenlandse problemen aan te kunnen. Toch al overbevolkt met zijn 43 miljoen inwoners — waarvan de helft nog geen 15 jaar oud — krijgt Egypte elk jaar opnieuw nog eens een miljoen monden meer te voeden. En die monden worden gevoed met levensmiddelen waarvan de helft moet worden ingevoerd. Nu al wordt een op de drie broden in Egypte van Amerikaanse tarwe gebakken.

Om de binnenlandse vrede te bewaren, subsidieert de Egyptische regering de kosten van levensmiddelen dermate zwaar dat de prijs van een brood nog steeds niet hoger is dan een cent of vijf — dezelfde prijs als een kwart eeuw geleden. (Het was het besluit van Sadat om de broodprijs met 2½ cent te verhogen dat aanleiding werd tot de

ONZEKERE VREDE IN HET MIDDEN-OOSTEN:

In april zullen de betrekkingen tussen Egypte en Israel genormaliseerd zijn wanneer Egypte de volledige soevereiniteit over de Sinäi zal herkrijgen. Maar Iran en Irak blijven in oorlog verwickeld; Libanon wordt verscheurd door burgeroorlog; en het door de Sovjets gesteunde Libië vormt een blijvende bedreiging voor zijn bureu.

grootscheepse voedselonlusten van januari 1977. Het besluit moest worden herroepen.)

In weerwil van de subsidies, die de beschikbare fondsen onttrekken aan dringend nodige andere zaken, besteden de Egyptische armen — ongeveer 95% van de bevolking — toch nog 60% van hun magere verdiensten aan voedingsmiddelen.

Een breed opgezette inspanning van de kant van de regering die in 1974 op touw werd gezet, resulteerde in de vorming van nationale raden op het hoogste niveau. Zij werden belast met het opstellen van lange termijn strategieën om in het jaar 2000 tot een wezenlijke verbetering van alle aspecten van het Egyptische leven te komen. Dat zal een zware taak worden — en vrede vormt de hoeksteen van het gehoopte succes.

Extremisme te lijf

President Mubarak heeft zijn volk beloofd dat hij het religieuze extremisme dat in de laatste maanden van

Sadats regering in Egypte de kop opstak, en dat uiteindelijk tot zijn dood leidde, krachtig te lijf zal gaan.

Kort voor Sadats gewelddadige einde was Egypte ten prooi gevallen aan toenemende binnenlandse onrust, die werd verergerd, zo al niet georganiseerd, door Sovjet-agenten die niets liever zouden willen dan dat Egypte dezelfde kant opging als het tumultueuze Iran. Het Kremlin heeft Sadat nooit vergeven dat hij in 1972 niet minder dan 17.000 Sovjetrussische militaire adviseurs het land uitgezet heeft en Egypte het Westerse, in het bijzonder het Amerikaanse kamp heeft binnengeleid.

Het aanmoedigen van haat jegens de Joden en Israël zat er gewoon niet meer in; het Egyptische volk was voor het grootste deel doodmoe van het dragen van de zwaarste last van de oorlogen die de Arabische wereld tegen Israël voerde. Maar de Sovjet-agenten wisten heel goed dat Egypte een „Achilleshiel” had: binnenlandse religieuze conflicten.

Van Egyptes 43 miljoen inwoners zijn ongeveer 10% Koptische christenen, die beweren van de oorspronkelijke Egyptenaren af te stammen. (Volgens officiële schattingen zouden de Kopten ongeveer 7% van de bevolking uitmaken, maar de Kopten beweren dat hun aantal systematisch te laag wordt geschat.)

In juni van het afgelopen jaar kwam het in Caïro hier en daar tot moeilijkheden tussen moslims en christenen, uitgelokt door moslim-fundamentalisten. In pamfletten werden de ware moslims opgeroepen in opstand te komen en de „goddeloze vijanden van de islam” te vernietigen. Het spreekt van zelf dat de Kopten woedend waren.

Aanvankelijk weigerde president Sadat de rapporten serieus te nemen waarin de Sovjets als aanstichters van de twisten werden gebrandmerkt, maar hij wist dat er een reden moest zijn waarom de moslims en de Kopten, die over het algemeen gedurende zijn hele ambtsperiode redelijk goed met elkaar

waren opgeschoten, elkaar opeens naar de keel moesten vliegen.

Maar verleden jaar september, nog geen maand voor zijn tragische einde, greep Sadat krachtdadig in. De Sovjet-ambassadeur werd naar huis gestuurd, samen met zes Sovjet-topdiplomaten en honderden Sovjet-technici met hun gezinnen. In een poging om een einde te maken aan wat de regering als „sektarische opruiing” bestempelde, werden religieuze leiders gearresteerd. Ook Sadats politieke vijanden die hadden gepoogd een slaatje uit de situatie te slaan, werden opgepakt.

Een tijdlang kalmeerden de gemoederen, en schenen de gebeurtenissen

er dient te gebeuren. Maar het Midden-Oosten wemelt nu eenmaal van sterke machten die vrede en verzoening ronduit afwijzen.

Terwijl er bijvoorbeeld veel ophef wordt gemaakt over de noodzaak rekening te houden met de behoeften en aspiraties van het Palestijnse volk, kan er weinig worden gerealiseerd zolang het handvest van de PLO blijft voorschrijven dat „vrede” in het betrokken gebied vooraf dient te worden gegaan door de vernietiging van de staat Israël.

Er zijn nog meer partijen die een volstrekt onverzoenlijk standpunt innemen. Zo verzekerde bijv. Syrië's president Hafez al-Assad in december jl. dat zijn land het *nooit* op een accord zou gooien met Israël, zelfs als de PLO dat uiteindelijk wel zou doen.

Een gesprek met president Mubarak

Op 21 november 1981 had de hoofdredacteur van *De Echte Waarheid*, Herbert W. Armstrong, voor het eerst een gesprek met de Egyptische president Hosni Mubarak. Hun 20 minuten durende onderhoud had natuurlijk betrekking op de vrede.

De heer Mubarak zei dat hij de door zijn voorganger begonnen pogingen om tot vrede te komen, voort zou zetten. „Wij willen vrede”

zei hij, „althans leven in een zeer vreedzame atmosfeer met alle burens om ons heen. En wij gaan ons best doen in die richting. Ik zal proberen wat ik maar kan.”

Nadat de heer Armstrong vervolgens had opgemerkt „u geeft een prachtig voorbeeld”, merkte de president op: „Ik denk dat er vroeg of laat toch vrede zal komen, *of wij dat nu leuk vinden of niet.*”

De kennelijke waarheid die hier door president Mubarak werd vertolkt, vormt nu al 48 jaar lang het hart van de boodschap die door het tijdschrift *The Plain Truth* wordt gebracht. Duurzame vrede zal niet komen als gevolg van menselijke inspanning, maar in weerwil daarvan. God — of *Allah* voor de (Zie verder pagina 28)

Deze wereld
vertoont een
ingeweven patroon
van eindeloze
machtsworstelingen . . .
Maar er zal
een einde aan
gemaakt worden —
plotseling!

hun normale loop te hernemen — totdat een handvol opgejutte religieuze fanatici zich aan de president vergreep.

President Mubarak ging door met het onder druk zetten van religieuze extremisten, hetgeen tot de arrestatie leidde van 356 leden van een groep die beschuldigd werd de moord op Sadat te hebben uitgedacht.

Maar na Camp David . . . ?

Door de ineenstorting van de topconferentie van de Arabische Liga in Marokko, heeft het vredesproces van Camp David — hoe onvolledig ook — het rijk alleen.

Israël en Egypte zijn overeengekomen samen op te trekken, omdat ze het in de grond genomen eens zijn met wat

TERWIJL de imposante militaire parade op de 6e oktober van het vorige jaar langs de eretribune in Caïro trok, zat aan de rechterhand van Anwar Sadat een man die buiten zijn geboorteland Egypte weinig bekendheid genoot.

Hoewel de 53-jarige Hosni Mubarak al sinds 1975 vice-president van Egypte was, hadden maar weinig mensen in het Westen ooit van hem gehoord. Zelfs binnen Egypte was Mubarak min of meer een raadsel. Hoewel een krachtige en invloedrijke persoonlijkheid, werkte hij min of meer in het verborgene in de schaduw van Anwar Sadat.

Terwijl de fatale kogels hun spoor door de tribune trokken, kwam er onverwacht een abrupt einde aan Mubaraks onbekendheid. Anwar Sadats beschermeling en door hem persoonlijk uitgekozen opvolger werd gedwongen naar voren te treden om als door een katapult naar Egyptes hoogste ambt te worden afgeschoten. Opeens zijn de ogen der wereld op hem gericht.

Oorlogsheld

Mubarak werd in 1928 geboren in de arme Nijldelta-provincie Menoufia, de zelfde in het noorden van het land gelegen provincie waar tien jaar daarvoor Anwar Sadat was geboren. Op 20-jarige leeftijd behaalde Mubarak zijn einddiploma aan de Militaire Academie van Caïro. Vervolgens ging hij naar de Luchtmacht Academie, waar hij tot vlieger werd opgeleid.

De eerste ontmoeting tussen Mubarak en Anwar Sadat had plaats in het begin van de jaren '50 op een militaire basis in El Arish, aan de Middellandse Zeekust van het schiereiland Sinäi. Sadat kwam onder de indruk van de jonge luchtmachtofficier en noteerde Mubaraks naam in een notitieboekje om er mogelijk ooit eens gebruik van te maken.

Mubarak bekwaamde zich verder in de Sovjet-Unie als bommenwerperpiloot. In die tijd, onder president

HOSNI MUBARAK

De nieuwe man aan Egyptes roer

door Keith W. Stump

Egypte is voorbestemd een belangrijke rol te spelen in de toekomstige gebeurtenissen in het Midden-Oosten. Hier volgt een analyse van de nieuwe leider van dat oude land.

Nasser, ontving Egypte zijn voornaamste militaire steun van het Kremlin. Ook gaf Mubarak les aan de Egyptische Luchtmacht Academie, om er tenslotte in 1967 directeur van te worden.

In 1969 werd Mubarak bevorderd tot de rang van generaal. President

Nasser had hem tot stafchef van de Luchtmacht gemaakt. Drie jaar later herinnerde Sadat, die intussen Nasser als president was opgevolgd, zich Mubaraks naam van hun korte ontmoeting, zo'n twee decennia daarvoor. Sadat benoemde Mubarak tot commandant van de luchtmacht en onderminister van defensie. Mubarak begon met een volledige reorganisatie van de Egyptische luchtmacht.

Het was Mubaraks rol bij het opzetten van de luchtslag tegen Israël in de oktoberoorlog van 1973 in het Midden-Oosten die hem onbeperkt entree verschafte tot de kring van Sadats vertrouwelingen. Mubaraks verrassingsaanval vanuit de lucht had de Egyptische grondstrijdkrachten in staat gesteld stormenderhand over het Suezkanaal te trekken.

Die aanvankelijke overwinningen in de Oktoberoorlog herstelden Egyptes waardigheid en zelfrespect die in de Zesdaagse Oorlog van 1967 zo'n gevoelige knauw hadden gekregen. Mubaraks rol — „hij verrichtte wonderen” verklaarde Sadat — leverde hem de rang van luchtmaarschalk op, benevens het lidmaatschap van de „Oktober Generatie” van overtuigde en capabele Egyptische leiders die bereid en in staat waren om zich op gelijke voet met de Israëli's te meten.

Vice-presidentschap

Twee jaren later, in april 1975, vroeg Anwar Sadat (om zijn eigen woorden te gebruiken) „generaal Mubarak zijn militaire uniform uit te trekken, burgerkleding aan te doen en mij als vice-president ter zijde te staan”. In die functie werd Mubarak Sadats politieke erfgenaam.

Niemand in Egypte was verbaasder over deze ontwikkeling dan Mubarak zelf.

Sadat vertrouwde Mubarak toe: „Ik heb een vice-president nodig die op alle niveaus de staatsverantwoordelijkheid met mij wil delen. Niemand kan in de toekomst kijken, en het is niet goed dat staatsgeheimen slechts aan één persoon bekend zijn.” Het werd tijd, zo meende Sadat, dat de leiders van de revolutie van 1952 die een einde maakte aan de monarchie, hun verantwoordelijkheden

begonnen over te dragen aan de „Oktober Generatie”.

In zijn ambt als vice-president overtrof de stevig gebouwde Mubarak met zijn vierkante kop Sadats hoogste verwachtingen. Meer en meer werd hij verantwoordelijk voor het dagelijks bestuur van zijn land. Administratieve problemen werden aan hem overgedragen, waardoor Sadat de handen vrijkreeg om zich met de grootschaliger aspecten van de nationale en internationale politiek bezig te houden. Al gauw verwierf Mubarak zich een reputatie van grondigheid, nauwkeurigheid en — zeldzaam in Egypte — punctualiteit.

Meer dan zes jaar lang had Mubarak de gelegenheid Sadat van dichtbij aan het werk te zien. „Ik heb een hoop van hem geleerd”, gaf Mubarak toe. „Tenslotte heeft hij meer dan 40 jaar ervaring in de politiek.”

Terwijl Sadat met buitenlandse leiders confereerde of toespraken hield, zat Mubarak gewoonlijk dicht in de buurt aantekeningen te maken. En als Sadat gesprekken onder vier ogen had, zoals in Camp David, stelde hij Mubarak na afloop nauwkeurig van alle details op de hoogte. Of, zoals Mubarak het zelf uitdrukt: „Er was letterlijk niets wat hij zei of deed waarvan ik niet op de hoogte was.”

Vaak trad Mubarak als Sadats plaatsvervanger in officiële functies op, en ook hanteerde hij de voorzittershamer bij kabinetszittingen. Sadat zond hem ook op vérstrekkende en belangrijke missies in het buitenland.

Buitenlandse autoriteiten die met Mubarak in zijn kwaliteit van vice-president te maken hebben gehad, geven hoog van hem op. Tot de adjectieven waarmee hij vaak wordt beschreven behoren openhartig, zelfverzekerd, op zijn gemak, warm, waardig en voorzichtig. Israëli's die hem kennen, roemen zijn politieke scherpzinnigheid en zijn detailkennis van de zaken waarom het gaat.

Op het nippertje ontkomen

Na de tragische moord op Anwar Sadat in oktober van het afgelopen jaar nam Mubarak snel de positie in waarvoor hij zo zorgvuldig was opgeleid. Een opgeschrikte wereld, die zich afvroeg wat er van Egypte terecht moest komen, ontdekte al gauw dat de realistische en vooruitziende Sadat ruimschoots voorbereidingen voor zijn opvolging getroffen had.

De man die op de tribune aan Sadats rechterhand had gezeten, was zoals de nieuwsmedia aan het licht brachten, niemand minder dan zijn lang op zijn taak voorbereide en persoonlijk uitgekozen opvolger, Hosni Mubarak. Hij was ternauwernood aan de dood ontsnapt, en aan de chaos ontkomen met niet meer dan een verbonden linkerhand.

Mubarak greep snel en kordaat in om de crisis te bezweren. Binnen enkele uren gaf hij antwoord op de vraag die regeringen over de hele wereld zich dodelijk ongerust stelden: „zal Sadats politiek worden voortgezet?” Mubarak haastte zich de wereldpers gerust te stellen: het vredesproces dat door Sadat op gang was gebracht zou zonder twijfel voortgang vinden.

Die verzekering werd herhaald in Mubaraks lofspraak op Sadat: „In naam van de grote overledene en in naam van het volk, van zijn grondwettelijke instellingen en van zijn strijdkrachten,” aldus verklaarde Mubarak, „verklaar ik dat wij alle internationale verdragen zullen eerbiedigen die Egypte heeft afgesloten. Onze handen zullen het rad van de vrede blijven rondwentelen, en wij zullen blijven streven naar voltooiing van de missie van de heengegane leider.”

En tegen een Israelische verslaggever zei Mubarak: „Zeg tegen uw volk dat het zich niet ongerust moet maken.”

Persoonlijke stijl

Zij die Mubarak goed hebben leren kennen — zowel in Egypte als in het buitenland — twijfelen niet aan zijn oprechtheid. Het is duidelijk dat hij evenzeer vrede wenst als Sadat. Maar de meeste waarnemers zijn het erover eens dat zijn persoonlijke stijl van leiderschap af zal wijken van die van zijn voorganger.

Zo verwacht men bijvoorbeeld dat Mubarak openhartiger dan Sadat kritiek zal leveren op Israëls politiek inzake het vestigen van nederzettingen in bezette gebieden, en op Israëls houding in de onderhandelingen over de Palestijnse autonomie.

Maar voor het moment is er allereerst behoefte aan het behoud van de continuïteit, en aan het vermijden van onverwachte of spectaculaire nieuwe initiatieven. Het is echter ondenkbaar dat een man van Mubaraks capaciteiten er op den duur niet in zou slagen de Egyptische politiek zijn

eigen, persoonlijke stempel op te drukken.

Een terrein dat mogelijk veranderingen te zien zal geven is dat van Egyptes betrekkingen met de rest van de Arabische wereld. Mubaraks vriendschap met de Saoedische kroonprins Fahd zou bijvoorbeeld tot een doorbraak in de Egyptisch-Saoedische betrekkingen kunnen leiden. En dat zou betere betrekkingen kunnen opleveren met de meer gematigde Arabische landen die met Sadat braken wegens diens inspanningen om tot vrede met Israel te komen.

Een andere mogelijkheid op lange termijn bestaat uit verbeterde betrekkingen met de Sovjet-Unie. Na de moord op Sadat liet het Kremlin geen tijd verloren gaan met het aanbieden van onderhandelingen aan Mubarak om de beschadigde betrekkingen te herstellen. Mubaraks antwoord: „wij zijn niet tegen goede betrekkingen met welk land dan ook, maar wij zullen nooit toestaan dat onverschillig welk land zich zou bemoeien met onze binnenlandse betrekkingen.” Met andere woorden, betere relaties met Moskou zullen op prijs worden gesteld — zolang de Russen zich maar niet met Egyptes binnenlandse zaken bemoeien.

Dit betekent niet dat Egypte mogelijk verandering zou willen brengen in zijn pro-Westerse opstelling. Mubarak — een overtuigende anti-communist — staat bekend als een krachtig voorstander van de Amerikaanse aanwezigheid in het Midden-Oosten. Maar hij is ook pragmatisch genoeg om voordeel te trekken uit elke gelegenheid die zich voordoet om Egyptes strategische positie te versterken — waaronder onderhandelingen met Moskou.

Huisvader

President Mubarak is gehuwd en vader van twee volwassen zoons. Susan, de vrouw met wie hij nu al 21 jaar getrouwd is, maakte kennis met haar man toen deze piloot bij de luchtmacht was. Zij trouwde hem op haar 17e.

Evenals Jihan Sadat is Susan Mubarak zowel van Britse als van Egyptische afstamming. Jihan Sadats moeder was een Engelse; die van Susan Mubarak was Welsh. Evenals mevrouw Sadat speelt mevrouw Mubarak een actieve rol in de bevordering van goed onderwijs, en evenals zij is zij sociaal bewogen en voorstandster van de rechten van de

(Zie verder pagina 29)

Zo vermijdt u

LICHAMELIJK LETSEL

door Roderick C. Meredith

Hier volgt de zevende wet voor een stralende gezondheid. Schending ervan kan alle door een gezonde levenswijze bereikte voordelen tenietdoen.

Ik reed 's nachts van Fresno in Californië terug naar huis toen het gebeurde.

We waren bijna aan het eind van onze 710 km lange reis heen en terug van Los Angeles naar Fresno.

Terwijl we door de tunnels op de snelweg naar Pasadena reden, raakte een kleine donkergroene sportauto onbestuurbaar, kantelde tegen de zijwand van de tunnel, veerde terug, blokkeerde hierbij twee rijbanen en de weg van de man pal voor mij. Deze remde krachtig maar kon niet vermijden dat hij de sportwagen raakte.

Ik kon gewoon niet geloven hoe snel het allemaal gebeurde!

Ik remde snel, maar ik zat te dicht op mijn voorganger en mijn wagen slipte — eveneens twee rijbanen versperrend. Gelukkig zat er niemand dicht achter mij, anders zou ik deze regels niet hebben kunnen schrijven.

We botsten tegen de wagen voor ons, waarbij we aanzienlijke schade aan beide auto's veroorzaakten. Mijn vrouw werd niet gewond, maar een jonge vrouw die ons vergezelde werd tegen de achterdeurknop van de auto geworpen en kreeg ernstige kneuzingen aan haar heup.

De bestuurder van de sportauto werd ernstig gewond. Zijn wagen was total loss.

Hij had geluk dat hij het er levend van af had gebracht.

En dat gold ook voor ons.

Het kan zo snel gebeuren

Het is duidelijk dat de meeste ongelukken niet worden gepland. Ze „treffen” je plotseling of „springen” schijnbaar op je af met een angstwekkende snelheid.

Toch onthult een zorgvuldige analyse dat men ze had kunnen verwachten.

Ongelukken kunnen te maken hebben met uw levensstijl, uw activiteiten en misschien de uitrusting of de wagens.

We dienen ons allen eveneens te realiseren dat de dingen vaak in cyclussen gebeuren. Het kan zijn dat u gedurende enige jaren geen ongelukken in uw onmiddellijke familie heeft. Dan plotseling overkomt u iets, en uw kind, en misschien ook nog een naast familielid.

Juist om deze reden en ook omdat ongelukken zo snel gebeuren — met zo'n walglike snelheid en wrangheid als we misschien in jaren niet hebben ervaren — is het noodzakelijk dat we hierover van tevoren goed nadenken, en preventieve maatregelen treffen.

Ongelukken kunnen in een oogwenk de vruchten van jarenlang opvolgen van de andere zes wetten voor een goede gezondheid — twee maanden geleden nog samengevat in *De Echte Waarheid* — van u wegnemen! U kunt zich aan een juist uitgebalanceerde voeding houden, zorgen voor regelmatige, krachtige lichaamsbeweging, goed slapen en een positieve houding hebben en toch plotseling „de ziekste man van de stad” zijn als u door een vrachtauto wordt aangereden!

Waarom ongelukken?

Waarom is er die vreselijke verspilling van levens en ledematen in zoveel

Wist U . . .

dat er in de VS per jaar meer mensen door dronken automobilisten worden gedood dan er bij alle misdaad als moord, verkrachting en roofovervallen omkomen?
 dat in de Westerse wereld ongevallen de vierde belangrijkste doodsoorzaak vormen, alleen voorafgegaan door hart- en vaatziekten, kanker en hersenbloeding?
 dat eveneens in de Westerse wereld ongevallen de belangrijkste doodsoorzaak zijn in de leeftijdsgroep van 1 tot ongeveer 40?
 dat er veel meer huis- dan bedrijfsongevallen voorkomen?

variëaties van tragische ongelukken? *Waarom* die geweldige hoeveelheid menselijk leed — de blijvend met littekens getekenden en invaliden, de weduwen en wezen, de miljoenen verloren werkuren en de honderden miljoenen guldens die op grond van ongelukken nodeloos worden uitgegeven?

Het antwoord wisselt natuurlijk met elk soort ongeval.

Het is niet verwonderlijk dat bepaalde mensen voor ongevallen vatbaar zijn, en sommigen voor ongelukken in bepaalde situaties.

Zoals een nieuwsbulletin van de Royal Bank of Canada aangeeft: „Als men in een slecht humeur is verkeert men in een gevaarlijke toestand. Een persoon in een vrolijke, vriendelijke, gelukkige stemming zal minder gauw een ongeluk krijgen dan iemand in een stemming van ontevredenheid, droefheid of wanhoop. Wanneer we geprikkeld zijn, ons niet lekker of gefrustreerd voelen, moeten we extra voorzichtig zijn bij alles wat we doen, want deze gevoelens maken ons tot een niet te missen objekt voor ongelukken.”

In de grond *schenden* deze mensen de tweede grote geestelijke wet van

onze Schepper: „*Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.*”

Zoals regelmatige lezers van *De Echte Waarheid* weten heeft God in de Bijbel een *levenswijze* geopenbaard. Hij heeft *wetten* van leven onthuld die *automatisch* werken — net zoals de wet van de zwaartekracht. Wanneer we deze wetten overtreden „breken” ze ons — in de vorm van uit elkaar gerukte gezinnen, verbroken vriendschappen, geruïneerde carrières en dromen — en vaak in de vorm van gebroken lichamen en gebroken botten die uit ongelukken voortkomen.

Wij moeten ermee ophouden deze wetten te overtreden teneinde zeker te stellen dat ons geen ongelukken meer zullen overkomen.

Autowrakken

De voornaamste *oorzaak* van autowrakken is dronkenschap. Om de 23 minuten komt er in de Verenigde Staten iemand om bij een ongeval waarbij een dronken automobilist betrokken is.

Op een karakteristieke zaterdag, zo hebben de studies uitgewezen, is één op de tien automobilisten dronken. Maar van elke 2000 dronken bestuurders

wordt er slechts één gearresteerd — en een zware straf wordt slechts in een fractie van deze gevallen opgelegd!

De autoriteiten zijn het erover eens dat rijden onder invloed de meest „sociaal aanvaardbare” geweldsmisdaad in de VS is. God noemt het een hoofdzonde! Veel rechters en juryleden zijn veel te verdraagzaam jegens de dronken bestuurder, omdat ze zelf geregelde drinkbroers zijn.

In sommige Scandinavische landen wordt een bestuurder, die gearresteerd wordt met slechts de helft van de hoeveelheid alcohol die men in de VS toelaat, als te dronken beschouwd om te rijden. En hij moet een *verplichte celstraf tot maximaal 21 dagen* ondergaan! In Zwitserland hebben harde wetten, stringente uitvoering ervan en een doeltreffende informatiecampaagne tegen alcoholisme een goed resultaat.

Het is duidelijk dat de Verenigde Staten, Engeland en vele andere landen dit voorbeeld moeten volgen. En wij als individuen moeten het belang leren van matigheid en zelfdiscipline — speciaal wanneer we achter het stuur zitten.

Afgezien van het feit dat we geheel nuchter, volledig alert en voorzichtig moeten zijn, volgen hier *zeven fundamentele regels* voor veiligheid op de weg.

1. Veronderstel dat tenminste enkele automobilisten in uw nabijheid ten dele dronken of bedwelmd zijn of dat ze minder dan optimaal functioneren door een aantasting van hun gezichtsvermogen of hun gehoor, door pijn of vermoeidheid. Weest u zich ervan bewust dat u misschien voorzorgsmaatregelen moet treffen teneinde moeilijkheden te voorkomen. U heeft een verantwoordelijkheid.

2. Gehoorzaam de snelheidsvoorschriften. Op de meeste korte trips zal het rijden met een te hoge snelheid u slechts enkele minuten of seconden besparen — *als* u daar al veilig arriveert!

3. Hang nooit tegen de achterbumper van uw voorganger aan. En als u vaart moet minderen doe dat dan geleidelijk zodat de wagens achter u zich daaraan kunnen aanpassen.

4. Wanneer u gaat inhalen, wees er dan zeker van dat niet een andere wagen u aan het passeren is. Maak allereerst gebruik van uw richtingaanwijzer, kijk dan in uw spiegels en

over uw linkerschouder voordat u uw rijstrook verlaat.

5. Minder uw snelheid als u de top van een heuvel nadert, en wees voorbereid op een eventuele gevaarlijke situatie aan de andere kant.

6. Wacht even met het draaien aan uw radio of het terechtwijzen van een kind bij tegenliggers op een tweebaansweg. Zelfs een vluchtige verstrooiing zou er oorzaak van kunnen zijn dat u rechtstreeks op een frontale botsing of op een zachte berm afstevent.

7. Concentreer u op de „Gulden Regel” tijdens het rijden: „Doe aan anderen zoals u zou willen dat anderen aan u doen.” Deze ene rijregel zou — *indien hij universeel in praktijk werd gebracht* — in de gehele Westerse wereld alleen al jaarlijks tienduizenden mensenlevens sparen.

Het is zo gemakkelijk om tijdens het rijden ongeduldig en veeleisend te worden en om dan alle normale beschaafde gewoonten van voorzichtigheid en hoffelijkheid te vergeten. De enorme dodelijke kracht die plotseling in de handen van een jonge bestuurder wordt gelegd vereist een grote mate van rijpheid en verantwoordelijkheid.

We moeten leren om nuchter, voorzichtig en hoffelijk te zijn, en het leven van onze medemensen lief te hebben. Anders zou de dure wagen die een groot genoegen en gemak had kunnen zijn, tot een val of tot een moordenaar worden.

Ongevallen thuis

Degenen die de officiële registers bijhouden zeggen dat ongeveer vier miljoen Amerikanen elk jaar bij ongevallen thuis geblesseerd raken. Een verrassend onderzoek door twee researchgroepen onthulde dat driekwart van de 48.727 mensen die de vragenlijsten beantwoordden van mening was dat ongelukken vermeden konden worden.

„Dit is een opzienbarende verandering in de houding van de mensen t.a.v. de ongevalspreventie”, zei Howard Pyle, President van de Raad voor de Veiligheid. „Jarenlang geloofden de meeste mensen dat men een ongeluk niet kon voorkomen, (maar) dat het een ingreep van God of een speling van het lot was. Deze klaarblijkelijke verandering... vormt een beloning voor allen die zich inzetten voor veiligheid en ongevalspreventie.”

maart 1982

Onder invloed van alcohol en drugs

De automobilist onder invloed van marihuana denkt dat hij veel langzamer rijdt dan hij in werkelijkheid doet. Marihuana kan een nadelige invloed hebben op het reactievermogen; op het vermogen snel te remmen; in het donker te rijden; zich te herstellen van verblinding door tegenliggers; en veroorzaakt moeilijkheden bij het achteruitrijden, het keren, inhalen, afslaan en invoegen.

De combinatie drugs en alcohol levert niet slechts een dubbel schadelijke uitwerking op; het ene middel versterkt het andere dermate dat hun uitwerking drie- tot viermaal zo groot is.

De meeste gemelde huisongevallen hebben te maken met struikelen, met het ergens vanaf- of ergens uitvallen, en met botsen, stoten, uitglijden. In de leeftijdsgroep onder de 20 lag het percentage van persoonlijk letsel het hoogst; in de leeftijdsgroep van 35-44 het laagst.

Het ligt voor de hand dat meer geduld en meer zorg betracht dient te worden door jongeren en door ouders van zeer jonge kinderen die een nauwkeuriger toezicht moeten uitoefenen op hun activiteiten met messen en scherpe voorwerpen, vuur, fornuizen, ventilators en andere apparaten. Ook bejaarden moeten voorzichtiger zijn bij het reiken, tillen en trekken en speciaal bij het gebruik van trappen.

Karakter en ongelukken

Een goed karakter — of het ontbreken daarvan — heeft heel veel te maken met de meeste ongelukken. De ontwikkeling van een goed karakter vormt een van de hoofdredenen waarom de Schepper de mens leven en adem schonk.

„We zullen verantwoording moeten afleggen over hoe we de mechanische voertuigen en uitvindingen gebruiken die God ons in staat stelde uit te vinden

en te vervaardigen. De meeste auto-ongelukken zijn geen „ongelukken” in de strikte zin van het woord. Ze worden *veroorzaakt*. Ze worden gewoonlijk veroorzaakt door iemand die regelmatig en bewust *te snel* rijdt; door iemand die regelmatig en bewust *teveel drinkt*. Ze worden vaak veroorzaakt wanneer iemand voortdurend egoïstisch en ijdel is, wanneer hij eerder aan zichzelf dan aan anderen denkt, arrogant en ongeduldig is, en andere bestuurders te dicht volgt, het verkeer in- en uitschiet, en letterlijk al „tiranniserend” zijn pad op de snelweg afbakt *terwijl hij om moeilijkheden vraagt*.

Als ze eenmaal hebben geleerd hoe ze snel ruimte kunnen vernietigen stellen automobilisten zich aan een voortdurend gevaar bloot *elkaar te vernietigen*. Het is gemakkelijk om de snelheidsmeter te laten stijgen zonder het op te merken. Maar als een behoorlijk iemand *moet* u dat opmerken! Want God, de Schenker van leven gebiedt ons allen: „*Gij zult niet doden.*”

We zijn allemaal verantwoordelijk zowel voor ons eigen leven als voor dat
(Zie verder pagina 21)

Waarom gaat onze boodschap over WERELDREGERING?

door Michael A. Snyder

Slechts weinigen hebben enig idee van de ontzaglijke veranderingen die zich weldra in het leven van de mens zullen voltrekken.

Waarom verkondigen wij het goede nieuws van de komende regering van God, die alle naties zal besturen?

En wat dat aangaat: waarom zei Jezus tegen de mensen van zijn tijd: „Ook aan de andere steden moet Ik het evangelie van het Koninkrijk Gods verkondigen, want daartoe ben Ik uitgezonden”? (Lukas 4:43.)

Wij leven thans in een wereld van elkaar bestrijdende politieke ideologieën. Neem welk werelddeel u wilt en u vindt monarchieën, theocratieën, autocratieën, dictaturen, democratieën, socialistische en communistische samenlevingen en nog veel meer.

Waarom er verandering gaat komen

Kijk naar de omstandigheden, waarin onze samenleving verkeert. Misdaad met geweld en rellen zijn over de hele wereld aan de orde van de dag. Economische recessie, hoge rentevoet en niet aflatende inflatie drukken zwaar op het bedrijfsleven. Speculanten ondermijnen de nationale valuta's. En de naties bewapenen zich — onbegrijpelijk — voor een nucleaire vernietiging!

Is de wereld dan werkelijk gek geworden?

Deze vragen vergen een antwoord! Waar gaan wij heen? Wat moet er worden gedaan om de mensheid voor

nucleaire uitroeiing te behoeden?

Het jaar 1981 was „het jaar van de moordenaar”. Hebt u zich ooit afgevraagd *waarom* president Reagan en paus Johannes Paulus II doelwit van moordenaars waren? En waarom president Anwar Sadat van Egypte werd vermoord?

We dienen goed te beseffen wat dit alles te betekenen heeft!

Lenin heeft eens gezegd dat politieke vluchtelingen „met hun voeten stemmen”. Aldus hoort men nu een donderende kakofonie van bijna *negen miljoen* „stemmen” van politieke vluchtelingen, die de fundamentele onbekwaamheid van de mens zichzelf te regeren, doen horen.

Terwijl u dit leest, zijn *miljoenen* mannen, vrouwen en vooral kinderen — zoals u en de uwen — dakloos, door ziekte geteisterd, aan honger overgeleverd. Dat is geen aangename gedachte. De meeste mensen zetten het dan ook zo gauw mogelijk van zich af: het vergt teveel inspanning zich ermee bezig te houden.

Ja, het is een harde, lelijke en zieke wereld, waarin wij leven.

En wat kan de toekomst ons aan hoop bieden? Terwijl grote delen van de wereld door hongersnood en bittere armoede worden bezocht, genieten massa's andere mensen van een bijkans onvoorstelbaar hoge levensstandaard, dankzij de technologische vooruitgang. Imposante computer-installaties omgorden de aarde; elektronische commu-

nicatiemiddelen verspreiden kennis met de snelheid van het licht; de mens tast met hoogontwikkelde apparatuur naar verre planeten en brengt de Aarde in kaart door middel van rond deze planeet cirkelende fotoplatforms.

En midden in deze paradox van technologie en menselijk lijden roept de stem van de profeet: „De weg des vredes *kennen zij niet*” (Jes. 59:8).

De grondoorzaak van alle onrust en verwarring op deze wereld laat zich herleiden tot de kwestie van heerschappij.

Uiteindelijk zijn regeringen verantwoordelijk voor het goede of slechte wat de samenleving kenmerkt. Welke menselijke overheid is machtig genoeg om de mensen vrede, welvaart en vreugde te verzekeren? In elk geval hebben de regeringen van de beide supermachten hier op aarde juist deze overheidstaak niet aangekund!

De voormalige Amerikaanse president Richard Nixon beweert in zijn boek *The Real War*: „De komende twee decennia zullen een periode van crisis zijn . . . tijdens welke het lot van de wereld voor de komende generaties weleens kon worden beslist.”

Andere economische, politieke en militaire deskundigen zijn al even pessimistisch over het vermogen van de mens zelf zijn problemen op te lossen. Nu gaat het duidelijk worden *waarom* Jezus Christus een boodschap over *regering* bracht — de regering van God!

Waarom kunnen mensen zichzelf niet op een behoorlijke manier regeren?

De Amerikaanse filosoof Henry Thoreau heeft in zijn beroemde verhandeling over burgerlijke ongehoorzaamheid de situatie juist samengevat: „De overheid zelf, die alleen maar het middel is, dat het volk gekozen heeft om zijn wil te verwezenlijken, staat ook gemakkelijk bloot aan machtsmisbruik en kan geperverteerd worden nog voordat het volk door middel van die overheid kan handelen.”

De mens zelf moet vroeg of laat tot het besef komen, dat elke regeringsvorm die hij samenstelt te kort schiet. De menselijke regering zal uiteindelijk falen en het enige wat de mens kan hopen, is dat het niet tijdens zijn leven zal gebeuren.

De oorzaak ligt in de menselijke natuur, zoals deze thans aan de dag treedt. „Er is niemand die een gegronde aanklacht indient, en niemand die naar waarheid richt; zij vertrouwen op ijdelheid, spreken valsheid, gaan zwanger van moeite en baren onheil” (Jes. 59:4). Dit voorzag de profeet Jesaja als de climax van de menselijke samenleving in onze tijd.

In vele landen is revolutie de menselijke oplossing voor een slechte regering. Het boek der menselijke geschiedenis is dan ook doordrenkt met het in „bevrijdingsoorlogen” vergoten bloed.

Vrede — als er ooit werkelijk sprake van is geweest — is niet meer dan een korte adempauze tussen verwoede conflicten. Naties gaan tot gewapende agressie over omdat ze dit als de enige oplossing zien voor politieke, economische, sociale en religieuze conflicten.

Hoe is de wereld in deze situatie verzeild geraakt? Voor elk gevolg moet een oorzaak zijn! De oorzaak heeft zijn oorsprong bij één man, nu 6000 jaar geleden.

De oplossing is geestelijk

Het schijnt dat de mens zich nooit heeft gerealiseerd dat de oorzaak van zijn sociale, economische en politieke problemen *geestelijk* van aard is. Wijsgeren, politici en sociale wetenschappers hebben echter geen kennis van geestelijke zaken en ook de godsdiensten van deze wereld zijn niet bij machte gebleken deze geestelijke zaken te doorgronden.

Toen God de eerste mens schiep, liet Hij hem kiezen tussen twee totaal verschillende en onverzoenlijke manieren van leven.

Deze eerste mens mocht kiezen. Hij kon God volgen en zich aan zijn regering onderwerpen, ofwel Hem afwijzen en zijn eigen manier van leven bepalen. In de hof, waarin de eerste mens werd geplaatst, groeiden twee symbolische bomen. De eerste, de boom des *levens*, vertegenwoordigde Gods heilige Geest, die (indien aanvaard en benut) de eerste mens, Adam, en zijn nakomelingen, Gods wijze van leven zou hebben onderwezen. Het mensdom zou dan onder Gods heerschappij zijn gekomen. De mens zou uiteindelijk eeuwig leven hebben geërfd — onsterfelijkheid!

De andere boom in de hof, de boom van kennis van goed en kwaad, vertegenwoordigde de door mensen verworven kennis, die naar de *dood* leidt.

God wilde dat het Adam en zijn vrouw goed zou gaan, dat zij de vreugde zouden ervaren van een leven in Gods Koninkrijk. Daarom waarschuwde Hij hen zorgzaam: „Van *alle* bomen in de hof moogt gij vrij eten, maar van de boom der kennis van goed en kwaad, *daarvan zult gij niet eten*, want ten dage, dat gij daarvan eet, zult gij *voorzeker sterven*” (Gen. 2:16-17).

Zowel Adam als Eva verwierp God door ongehoorzaam te zijn en toch van de verboden boom te eten (1 Tim. 2:14).

Waar het op neerkwam, was dat Adam besloot zijn *eigen* wetten te maken; willens en wetens sneed hij zich af van Gods Geest, van Gods hulp en van de door God geopenbaarde levenswijze. En *u* heeft direct door deze handelwijze te lijden omdat hierdoor een levenswijze werd gecreëerd die wij menselijke beschaving noemen.

Maar ons verhaal begint niet bij deze eerste menselijke overtreding.

Het begon allemaal veel en veel eerder, in het rijk van de geest.

Oorspronkelijk bestonden slechts twee Persoonlijkheden. Er was geen universum, geen materie, geen mensdom.

„In den beginne [lang vóór hetgeen in Genesis over het stoffelijk heelal wordt gezegd] was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God” (Joh. 1:1).

Deze twee Persoonlijkheden waren het Woord die later Jezus Christus werd, en God die zijn vader werd. Zij ontwierpen een ongelooflijk project. Zij schiepen machtige geestwezens van verschillende rang, en later een ontzaglijk stoffelijk heelal (Job 38:4, 7).

Bepaalde engelen werden op aarde geplaatst om deze tot ontwikkeling te brengen. Maar deze ontwikkeling vereiste een uiterst bekwame organisatie. De engelen werden onder Gods gezag geplaatst; God had de hoogste autoriteit, na Hem het Woord en zo verder naar de basis.

Onder het Woord werd een oppermachtige engel (cherub) aangesteld om Gods gezag uit te voeren. Zijn Hebreeuwse naam betekent Lichtbrenger. Hem werd gezag gegeven over alle engelen op aarde.

Deze Lucifer nu vond dat hij beter wist hoe de aarde geregeerd moest worden dan God. Verder was hij van mening dat hij onvoldoende gezag bezat. Daarom rebelleerde hij en leidde uiteindelijk een derde van alle engelen in het verzet tegen de beide goddelijke Persoonlijkheden (Jes. 14:12-15; Ezech. 28:15-19). God reageerde hier onmiddellijk op.

En de gevolgen? „De aarde nu was [Hebreeuws: werd] woest en ledig, en duisternis lag op de vloed, en de Geest Gods zweefde over de wateren” (Gen. 1:2).

Een verwoeste aarde vergde nu Gods aandacht. God begon, door het Woord, het gelaat van de aardbodem te *vernieuwen* (Psalm 104:30) en haar voor de mens in gereedheid te brengen. En op de zesde dag schiep Hij de mens en leerde hem Gods wegen.

Toen Lucifer (nu Satan genoemd) in opstand kwam, was het noodzakelijk dat zijn plaats door iemand anders werd ingenomen. God bood Adam de kans zich te kwalificeren om Satan op die aardse troon te vervangen.

Een 6000-jaren plan

Let wel! Als Adam zich werkelijk had gekwalificeerd om de plaats van Satan in te nemen, dan zou de wereld er nu volkomen anders uitzien. Oorlog, misdaad en geweld zouden onbekend zijn. Gods regering die functioneert onder het directe gezag van God (vandaag in de Persoon van de Vader) en door de dienst van Christus verder naar de basis, zou hebben geleid tot

een gelukkig en welvarend leven.

Een indruk van wat deze wereld had kunnen zijn, krijgt men uit ons gratis boekje *Nooit eerder begrepen — waarom de mensheid haar problemen niet kan oplossen*. Schrijf nu om toezending.

Maar Adam wees Gods regering af. En hij kwam, en samen met hem de hele menselijke familie, onder de regering van Satan, omdat hij had gefaald Satan te vervangen. God zette toen een plan in gang dat een periode van 6000 jaar zou omvatten. Te beginnen met Adam zou de mensheid worden toegestaan haar eigen regeringen en maatschappelijke structuren te bepalen — los van God. De Schepper liet Satan op de aardse troon, met het vermogen de mensheid te beïnvloeden.

Maar toch heeft God zich niet geheel en al teruggetrokken. Niet alleen blijft Hij het volledige gezag over het heelal uitoefenen, maar ook bepaalt Hij hoever Satan met zijn gezag over de mensheid kan gaan. Ten tijde van de profeet Daniël verkoos God aan de vorst van Babylon — Nebukadnezar — te openbaren „dat de Allerhoogste macht heeft over het koningschap der mensen en dat geeft aan wie Hij wil, ja, zelfs de nederigste onder de mensen daarin aanstelt” (Dan. 4:17).

In deze periode van 6000 jaar is het de mens toegestaan met allerlei bestuursvormen te experimenteren. Tegenwoordig worden menselijke regeringen veelal gekozen, waardoor dan — althans in theorie — de wil „van het volk” wordt weergegeven.

Maar andermaal realiseren sommigen zich de beperkingen van deze volkswil. Thoreau beweert: „Alle verkiezingen zijn een soort spel, zoals schaken of triktrakken, met een zwak moreel tintje, een spelen met wat goed en wat verkeerd is, met morele zaken... Zelfs stemmen voor het goede is... niet meer dan de mensen op zeer slappe wijze kenbaar maken wat er naar uw mening zou moeten gebeuren.”

Maar Gods Woord onthult ons dat menselijke wezens van nature egoïstisch zijn — ongeacht welke politieke ideologie ze aanhangen!

Het enig juiste antwoord

Jezus Christus kwam naar deze aarde om aan te kondigen dat er een oplossing voor de menselijke problemen komt.

Omdat Adam niet in staat bleek zich te bekwaamen voor Satans aardse troon, stond God Satan toe deze troon te blijven bezetten (2 Kor. 4:4). Maar nu zond God het Woord — dat de menselijke Jezus werd — om Satan in een geestelijk gevecht tegemoet te treden en de bevoegdheid te verwerven om Satan te vervangen. Christus kon de oplossing pas bekendmaken als hij zich bekwaam had getoond Satan te kunnen opvolgen.

Hij kwalificeerde zich door Satan te overwinnen en God te gehoorzamen en onder zijn regering te dienen (Matth. 4:1-11). Daarna aanvaardde Christus zijn predikambt. Wat hield dit in? Wat was zijn boodschap?

„En nadat Johannes was overgeleverd, ging Jezus naar Galilea om het evangelie van God [het goede nieuws] te prediken, [en Hij zeide]: De tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabijgekomen. Bekeert u en gelooft het evangelie” (Mark. 1:14-15).

Christus verkondigde het *goede nieuws* dat God zijn heerschappij op aarde zal *herstellen* en dat Jezus Christus zelf Gods regering hier op aarde zal leiden! Toen Hem werd gevraagd of Hij een koning was, antwoordde Jezus: „Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen...” (Joh. 18:37).

De wereld van morgen

Hoe zal de wereld er onder Gods heerschappij uitzien? Op welke wijze zal de menselijke natuur worden veranderd?

In de eerste plaats zal Satan worden afgezet. Voor een periode van duizend jaar zal hij niet de kans krijgen de wereld te bedriegen (Openb. 20:1-4). En in Jeremia lezen we:

„... na deze dagen, luidt het woord des Heren: Ik zal *mijn wet* in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn. Dan zullen zij niet meer een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder leren: Kent de Here: want zij *allen* zullen Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen, luidt het woord des Heren, want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken” (Jer. 31:33-34).

Ja, Gods *wet* zal de basis vormen voor zijn herstelde regering. Elk koninkrijk heeft vier elementen nodig:

1) een koning of leider, 2) wetten, 3) grondgebied en 4) onderdanen.

Christus zal Koning zijn, Gods wet (samengevat in Exodus 20) zal de basis van de wetgeving vormen, en de mensen zullen door de heilige Geest van deze wet doordrongen raken. De hele aarde zal het grondgebied van het Koninkrijk van God zijn. En Gods heiligen zullen de onderdanen zijn in het letterlijke Koninkrijk van God (Matth. 25:34), terwijl de sterfelijke mensen dat Koninkrijk zullen beërven als zij zich uit vrije wil aan Gods gezag onderwerpen en zijn wetten eerbiedigen. (Vraag voor een volledig begrip ons gratis boekje *What Is the Reward of the Saved?*)

Christus, zowel Koning als Verlosser van het menselijk geslacht zal aan of omstreeks het einde van deze periode van 6000 jaar van menselijk gezag hier op aarde terugkomen. Hij zal dan ingrijpen, op het laatste moment, als de mens tenslotte dreigt zichzelf van het aangezicht der aarde weg te vagen (Matth. 24:22; Joël 2:2).

Hij zal dan de *oplossing* voor de problemen van de mens brengen... Hij zal Satans bewind en de regeringen van de mens vervangen door *Gods regering*.

Dan zal de mens worden geleerd hoe God op de juiste wijze te aanbidden (Deut. 10:12). Zijn vleselijke, vijandige houding jegens God (Rom. 8:7) zal plaatsmaken voor *Gods* natuur, door zijn heilige Geest (Rom. 5:5).

Een periode van duizend jaar vreugdevolle welvaart en ontwikkeling zal volgen op de 6000 jaar van menselijk lijden (Openb. 20:4-6). Ook u kunt behoren tot dat Koninkrijk, waarover Christus heeft gepredikt.

Als u graag deel zou willen uitmaken van dat komende machtige wereldrijk, schrijf dan om ons gratis boek *Het ongelooflijke potentieel van de mens*.

God heeft voor u dingen in petto, die het menselijk begrip te boven gaan. Zoals de apostel Paulus uiteenzet: „... opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem recht te kennen: verlichte ogen [uws] harten, zodat gij weet, welke hoop zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is zijner erfenis bij de heiligen, en hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven... (Ef. 1:17-19). □

HIELD JEZUS DE VASTEN?

door Herman L. Hoeh

Waar en wanneer vond het gebruik om de vasten te houden zijn oorsprong?

Of u het nu gelooft of niet, de vasten werd al 2000 jaar voordat Jezus werd geboren gehouden!

En deze werd nog steeds gehouden tijdens het leven van Jezus — en in de dagen van de apostelen; toch stelde Christus deze niet in en hij hield hem ook nooit! De twaalf apostelen hielden hem nooit! De Kerk die Jezus stichtte nam hem ook nooit in acht.

Hoe dan werd de vasten — een 40-daagse periode van vasten en boetedoening — een onderdeel van het christendom in onze Westerse wereld?

Wordt het niet eens tijd om even stil te staan bij de vraag *waarom* we de gebruiken houden die we houden? Misschien hebben we *verondersteld*, dat de vasten in de Bijbel wordt onderwezen. Maar hebben we ooit de Bijbel opengeslagen om te zien wat de Bijbel in werkelijkheid zegt?

Waarom kerken de vasten houden

De vastentijd is een periode van 40 dagen van onthouding, te beginnen op „Aswoensdag”. Kent u de betekenis van „de vasten”?

De vastenviering was oorspronkelijk verbonden met de lente. (Het Engelse woord voor de vasten is bijvoorbeeld „Lent”, welk woord van het Oud-Engelse woord „Lencten” komt, dat „voorjaar” betekent.) Maar tegenwoordig begint ze in de winter! Waarom?

Waar vond deze vastenviering gedurende het voorjaar eigenlijk haar

oorsprong? Hier volgt het verrassende antwoord!

Laten we eerst eens teruggaan naar het eind van de tweede eeuw, 100 jaar na de dood van de laatste van de twaalf apostelen. In een brief aan de bisschop van Rome, stammend uit deze tijd, lezen we:

„De twist gaat [namelijk] niet enkel over de dag” — er bestond een geschil over de juiste tijd om de dag, die Pasen genoemd wordt, te vieren — „maar eveneens over de juiste wijze van het vasten” — het vasten in de vastentijd wel te verstaan. „Want sommigen denken dat ze één dag behoren te vasten, anderen twee dagen, weer anderen denken nog meer, waarvan enigen het zelfs op 40 dagen houden.” Deze brief werd geschreven door Irenaeus, een bisschop uit Gallië (de oude naam voor Frankrijk in de dagen van het Romeinse Imperium).

Hoe is al deze verwarring inzake het vasten in de vastenperiode ontstaan?

God is immers niet de auteur van verwarring! Op wie gaat deze verwarring over de vasten dan wel terug?

„En deze variëteit in het houden ervan,” gaat Irenaeus verder, „is niet in onze tijd ontstaan, maar lang daarvoor in de tijd van onze voorvaderen. Vermoedelijk waren dezen niet al te nauwkeurig en *riepen zo een gebruik voor hun nageslacht in het leven*, dat uit hun *eigen fantasie* ontsproot” niet teruggaand op apostolische autoriteit of op een gebod van Christus! (Uit Eusebius' *Church History*, boek 5, hoofdstuk 24.)

De vasten kwam in de kerk door gewoonte — door de eigen fantasie van bepaalde personen. De kerken hielden

de vasten dus, niet omdat de Bijbel het opdraagt, maar omdat belijdende christenen het gebruik overnamen van hun heidense bureu.

„Zolang de ontwikkeling van de primitieve kerk [de geïnspireerde nieuwtestamentische Kerk] niet geschonden werd,” schreef Cassius, de katholieke prelaat van de vijfde eeuw, „werd de vasten niet gehouden, maar toen de vurige toewijding, die de christenen uit de apostolische tijd nog eigen was, onder de mensen begon te tanen *... toen kwamen de priesters in het algemeen overeen* om hen weer terug te roepen uit hun wereldse beslommingen, door een kerkelijk voorschrift aangaande het vasten...” (*Antiquities of the Christian Church*, boek 21, hoofdstuk 1).

Het vasten of de onthouding van bepaald voedsel, werd *na* de dagen van de apostelen als verplichting opgelegd — op gezag van de geestelijkheid!

De vasten is niet van apostolische origine. Deze begon niet met Christus. Het drong het christendom van de Romeinse wereld pas in de tweede eeuw binnen. Dit gebeurde in dezelfde tijd dat Pasen daarbij werd ingelijfd! De vasten is altijd met Pasen verbonden! Maar wanneer is het gebruik om Pasen te vieren in het leven geroepen?

Waar komt Pasen vandaan?

Hier volgt wat Socrates Scholasticus schreef in zijn *Historia ecclesiastica*, niet lang na keizer Constantijn, in de vierde eeuw na Christus:

„De apostelen, noch de Evangelien, hebben daarom ook maar ergens... Pasen... als verplichting opgelegd. (Zie verder pagina 21)

LET

OP FRANKRIJK!

Sedert de dagen van Napoleon zijn er in Frankrijk niet zulke vérstrekkende veranderingen op gang gekomen.

door Clayton Steep

Parijs

In 1981 brak Frankrijk met het verleden. Er werd een spectaculaire serie profetische gebeurtenissen op gang gebracht waarbij heel Europa is betrokken. De socialistische leuze bij de verkiezingen van vorig jaar belofde de Fransen dat zij „anders zouden gaan leven”. En dat is precies wat de Franse burgerij zal gaan doen — in het werk, bij het spel, op school en in militaire dienst — als de nieuwe socialistische regering tenminste kans ziet haar doeleinden te verwezenlijken.

In veel opzichten komt het neer op een volslagen herstructurering van de gehele samenleving. De alles omverwerpende sociale en economische hervorming wordt voorafgegaan door het uitgebreidste nationalisatieprogramma dat ooit door een Westerse democratie op touw werd gezet.

In een overzicht over deze grootscheepse inspanning, verklaarde de socialistische president François Mitterrand: „Ik doe door middel van nationalisatie wat De Gaulle op het terrein van de nucleaire strategie heeft gedaan: Ik geef Frankrijk haar economische *force de frappe*.”

Andere landen zien toe

Tot de maatregelen die onmiddellijk door de pasgekozen regering werden besproken behoorden een verhoging van het minimumloon met 10%; een verhoging met 25% van de uitkeringen aan gehandicapten, behoeftigen en ouden van dagen; langere vakanties voor alle werknemers; een inkorting van de werkweek van 40 tot 35 uur en de schepping van duizenden nieuwe overheidsbanen.

Bijzonder belangrijk zijn stappen om de werkloosheid

rechtstreeks te lijf te gaan. Dit was een van de voornaamste zorgen van het Franse electoraat. Op zichzelf vergt het aantal jonge mensen dat jaarlijks de arbeidsmarkt komt versterken al de schepping van 250.000 banen, alleen maar om de werkgelegenheid constant te houden. Dit getal komt dus bovenop het aantal mensen dat al voor arbeid beschikbaar is, maar geen werk heeft. Een hier in Parijs gehouden opinieonderzoek bracht aan het licht dat 44% van de kiezers uit protest tegen de werkloosheid de voorkeur had gegeven aan Mitterrand boven president Giscard. Deze stemmers hopen dat de socialisten erin zullen slagen het probleem onder de knie te krijgen.

Mitterrand gelooft dat de mensheid met alle machinerie en robot-technologie die haar ter beschikking staan, in staat zou moeten zijn meer en betere goederen en diensten te produceren en tegelijkertijd meer tijd en mogelijkheden te hebben om zich cultureel en educatief te verrijken en zodoende de kwaliteit van haar leven te verbeteren.

Tijdens de verkiezingscampagne werd hier kennelijk op gezinspeeld door zeer effectieve aanplakbiljetten. Ze toonden de heer Mitterrand tegen een achtergrond die niet uit rokende fabrieksschoorstenen bestond, maar uit een rustgevende landelijke omgeving. Zijn slagzin luidde „La force tranquille”, ofwel „Vredzame kracht”.

De meeste Fransen voelen zich door de beloften aangetrokken. Maar niet iedereen staat te juichen. Ondernemingen en mensen met hoge persoonlijke inkomens vrezen nieuwe belastingen en beperkingen die een gesocialiseerde economie met zich zal meebrengen.

De meest vérgaande en meest ambitieuze hervorming die de nieuwe regering wil invoeren is de decentralisatie van het bestuur. Sedert de dagen van Napoleon heeft de centrale regering in Parijs een strakke controle uitgeoefend op de besluitvorming in alle 95 departementen (provincies) waarin Frankrijk is verdeeld. In heel Frankrijk wordt alles door Parijs geregeld, van de plaatselijke parkeerverordeningen tot de leiding van de gemeentediensten en de bestemming van de belastinggelden. In een proces dat minstens twee jaar zal vergen, zal nu een groot deel van de verantwoordelijkheid voor het plaatselijk bestuur worden overgedragen aan regionale bestuursraden en gemeentebesturen.

FRANCOIS MITTERRAND tijdens een ernstig ogenblik. De roos is het symbool van de socialistische partij.

Prachtig aansluitend op de beweging om tot grotere decentralisatie te komen, is het verbazingwekkende nieuwe spoorwegstelsel dat alle delen van continentaal Frankrijk snel en comfortabel binnen bereik brengt, en zodoende een vrijere uitwisseling tussen Parijs en de provincies mogelijk maakt.

Andere voorbeelden van de grootschaligheid van de hervormingen in de Franse samenleving zijn de op stapel staande of reeds aangenomen wetten om de studenten meer stem te geven in het bestuur van de universiteiten, om de doodstraf af te schaffen, om de eerste klas rijtuigen van de Parijse metro af te schaffen en om de militaire dienst van een jaar terug te brengen tot zes maanden.

Een punt dat zonder twijfel veel stof zal doen opwaaien is de toekomst van de particuliere (hoofdzakelijk Rooms-Katholieke) scholen. Mitterrand is een overtuigd voorstander van het openbaar onderwijs en van leerkrachten in overheidsdienst, een feit dat veel katholieken vrees inboezemt voor het voortbestaan van parochiescholen. Het is in dit verband interessant vast te stellen dat

43% van de nieuwgekozen socialistische parlementsleden onderwijzer is. Bij de nieuwe communistische parlementsleden ligt dat percentage op 28.

Op stapel staat ook vakantiespreiding voor de scholen, ter vermindering van de traditionele wanorde in de maand augustus, wanneer het grootste deel van Frankrijk met vakantie gaat.

Al deze en meer interne veranderingen maken deel uit van de pogingen een rechtvaardiger en soepeler functionerende samenleving te scheppen zoals de socialisten die voor ogen hebben.

Nieuwe buitenlandse politiek

Een ding dat Mitterrand niet heeft willen veranderen is de Franse relatie met de NATO. Het heeft niet ontbroken aan betuigingen van voortgezette trouw aan de traditionele NATO-bondgenoten, in het bijzonder de Verenigde Staten. Maar zoals reeds vanaf 1966 het geval is geweest, zal Frankrijk de onafhankelijke zeggenschap over haar eigen strijdkrachten blijven behouden.

Het huidige stampeel over pacifisme, weg-met-de-bom, en zelfs anti-Amerikanisme, dat in vele delen van Europa luid opklinkt, is in Frankrijk nauwelijks waarneembaar. In tegenstelling tot De Gaulle en Giscard verwerpt president Mitterrand de politiek van een „speciale relatie” tussen de Sovjet-Unie en Frankrijk. Om het zeer direct te zeggen: Mitterrand vertrouwt Moskou niet. Als tegenwicht tegen de dreiging van de toenemende Sovjet-bewapening geeft hij de voorkeur aan opstelling van Amerikaanse raketten in West-Duitsland en andere NATO-landen, en aan productie van de neutronenbom door de Verenigde Staten. Hij heeft zelfs bevestigd dat Frankrijk de ontwikkeling van een eigen neutronenbom ter hand zal nemen. Of, om met de woorden van president Mitterrand te spreken: „Ik wil de zekerheid hebben dat de Sovjet-Unie en haar verbonden tegen 1985 niet zo sterk geworden zullen zijn dat ze het voor het zeggen hebben in de wereld.”

Sommigen zijn echter van mening dat de Franse relaties met de Verenigde Staten, met de Sovjet-Unie en met de NATO uiteindelijk veranderingen zouden kunnen ondergaan, al naar gelang het welslagen of de mislukking van haar binnenlandse programma's.

Al is Frankrijk het nu eens met de regering Reagan over de noodzaak een sterke Europese defensie te handhaven,

De ECHTE WAARHEID

De snelste treinen op aarde

Lyon

De moderne technologie is nu bezig het toneel voor te bereiden voor de geprofeteerde eenheid van West-Europa.

Zelfs nog voordat de glanzende machine het station van Lyon uitglijdt, suggereert haar gestroomlijnde uiterlijk beweging. Het gaat om een van de nieuwe typen Franse treinen, de T.G.V.'s — een afkorting van *trains à grande vitesse* („zeer snelle treinen“).

Proefritten hebben bewezen dat ze gemakkelijk 375 km per uur kunnen halen, waarmee ze de snelste ter wereld zijn. Ze worden echter tijdelijk „ingetoomd“ tot een snelheid van 260 km, zelfs wanneer ze op hun eigen, nieuw aangelegde spoor rijden. Wanneer ze op de oudere sporen moeten rijden, wordt hun snelheid beperkt tot een slakkegang van 160 km per uur.

Dat alles zal natuurlijk veranderen wanneer er speciale spoorbanen zijn aangelegd. Deze nieuwe banen hebben betonnen dwarsliggers in plaats van houten. De losse railsdelen worden

aan elkaar gelast tot een doorlopende, naadloze rail, en er zijn geen gelijkvloerse overgangen — alle menselijke of dierlijke dwarsverkeer passeert onder de met hekken afgeschermdde voorrangsbahn.

Naarmate meer steden door het nieuwe spoorwegstelsel met Parijs en met elkaar verbonden worden, is het uiteindelijke doel deze treinen met een vaart van 380 km per uur van station naar station te doen snellen. En niet alleen in Frankrijk! De treinen rijden nu al naar het Zwitserse Genève. En naar men verwacht is het alleen nog maar een kwestie van tijd voordat ze ook naar Brussel en naar andere Europese steden zullen rijden, en zelfs naar Londen wanneer de tunnel onder het Kanaal eindelijk gebouwd wordt.

Rustig en erg gelijkmatig zijn de beste woorden om de rit te beschrijven. De passagiers rusten comfortabel in verstelbare zetels. Er is een snackbar in de tweede klas. In de eerste klas rijtuigen serveren stewardessen zoals in vliegtuigen, war-

me maaltijden van verscheidene gangen. Elke trein heeft aan beide uiteinden een aflopende neus met een motor eronder, en is samengesteld uit acht rijtuigen. Het is niet de bedoeling dat de rijtuigen van elkaar losgekoppeld worden, daar zij op de verbindingpunten van een gemeenschappelijk stel wielen voorzien zijn. In feite vormen de acht rijtuigen samen een aerodynamische eenheid. Daar het aantal wielen slechts de helft bedraagt van dat van een conventionele trein, zijn het gewicht en de wrijving evenredig kleiner. De gunstige stroomlijnwerking wordt nog bevorderd door het feit dat de trein zestig centimeter lager rijdt dan gewone treinen.

Door de grote getinte ramen naar buiten kijkend naar het voorbijrollende magnifieke Franse landschap, vangen wij zo nu en dan een glimpje op van kleine groepjes boeren of dorpsbewoners die even blijven stilstaan om deze oranje-bruin-witte schicht door het landschap te zien schieten. Schudden deze

plattelanders alleen maar het hoofd over de menselijke aandrang om zich dermate snel voort te bewegen, of voelen zij een beetje trots bij de gedachte dat deze snelste trein ter wereld het etiket draagt „Made in France“?

De T.G.V., een geheel elektrische trein die meer dan tien jaar geleden werd ontworpen toen de benzine nog heel goedkoop was, is een voorbeeld van een buitengewoon goede *kijk op de toekomst* gebleken. Niet alleen bespaart de T.G.V. energie, maar bovendien schept de constructie en de exploitatie van dit nieuwe systeem in een tijd van zorgwekkende werkloosheid veel nieuwe banen op een verscheidenheid van terreinen. Door het reizen door heel Frankrijk gemakkelijker te maken, helpen de nieuwe treinen ook de dominerende rol af te zwakken die Parijs bijna tweehonderd jaar lang in de Franse aangelegenheden heeft gespeeld. En hoewel de nieuwe socialistische regering zich niet op de borst kan slaan voor de invoering van de T.G.V., past de indienststelling ervan wonderwel in de plannen van de nieuwe regering.

— Clayton Steep

er bestaat een ernstig verschil van mening inzake de relaties tot de Derde Wereld. Mitterrand is bijv. van mening dat de Amerikanen niet moeten proberen gammele militaire dictaturen in Midden-Amerika in het zadel te houden. Hij gelooft dat de moeilijkheden in die regio het gevolg zijn van echte volksbewegingen tegen de tyrannie, en niet alleen maar het resultaat van communistische expansiedrift. Naar zijn mening is dat wat zich daar afspeelt in belangrijke mate een onvermijdelijke sociale hervorming, die niet zou moeten worden tegengewerkt.

Er waait een nieuwe wind

Het voorbeeld van de socialistische overwinning in Frankrijk zou vérgaan-
maart 1982

de gevolgen kunnen hebben in de rest van Europa, en daarmee op de wereld als geheel. Als Mitterrand slaagt in zijn pogingen, zou hij zowel jegens de naar links hellende landen van West-Europa als jegens de landen van Oost-Europa kunnen aantonen dat er een alternatief mogelijk is tussen het communisme in Sovjet-stijl en het kapitalisme à *l'Américaine*.

Te oordelen naar de recente verkiezingen in Griekenland, is de Franse koorts zich mogelijk al aan het verspreiden. „Er waait een nieuwe wind over de Middellandse Zee“, luidde de kop van een Franse krant na de grote stembusoverwinning van de Griekse socialist. „Gisteren Frankrijk, heden Griekenland, morgen Span-

je“, riep de nieuw gekozen minister-president Papandreou triomfantelijk uit.

Tweehonderd jaar geleden diende de Franse revolutie ten voorbeeld aan omwentelingen in andere landen. Sommigen beweren dat wat zich nu in Frankrijk afspeelt, niets minder is dan een revolutie. Als dat zo is, en als zij slaagt zoals de Franse socialist menen dat zij slagen zal, in welke mate zal zij dan ook in vele andere landen van Europa en elders ten voorbeeld dienen aan een opkomend Nieuw Links?

De staf van *The Plain Truth*, gewapend met begrip van de bijbelse profetie, geeft haar lezers de raad: „Blijf letten op Frankrijk!“ □

De ECHTE WAARHEID

Een blik in de toekomst

door Keith W. Stump

Hoe kwam het dat dit tijdschrift — en geen ander — in staat was veel van de belangrijkste ontwikkelingen van onze tijd te voorzien — jaren voordat ze plaatsvonden?

Een jaren geleden geschreven science fiction verhaal lanceerde een intrigerend denkbeeld.

Het verhaal ging over een uitvinder die van Einstein's theorieën over ruimte en tijd gebruik maakte om een drukpers te ontwikkelen die de krant van morgen drukte!

De krant die van zijn pers rolde berichtte niet het nieuws van de afgelopen 24 uren, maar wat er in de komende 24 uren zou gebeuren. De koppen spraken van dramatische gebeurtenissen — internationale confrontaties, ongelukken, rampen, overlijdensgevallen — die zich zonder uitzondering precies zo afspeelden als van tevoren door zijn unieke krant was bericht.

Elke dag opnieuw deed de bezorgde uitvinder wanhopige pogingen hen die in het nieuws van morgen een rol speelden, te waarschuwen voor de ophanden zijnde calamiteiten — maar tevergeefs. Iedereen behandelde hem als een halve gare. Tenslotte gaf hij het op en vernielde de pers om zijn gemoedsrust te bewaren. Een onmogelijk scenario? Overdenk dan eens het volgende.

Beelden van de dingen die komen gaan

Natuurlijk is er nooit zo'n machine ontwikkeld. Maar dat betekent niet dat

we niet over een bron beschikken waaruit we kunnen putten om in de toekomst te kijken.

Wat is dan die bron?

Bijbelse profetie!

Ongeveer een derde van de Bijbel is profetie. Ons woord *profetie* komt uit het Grieks en betekent letterlijk „vooraf spreken”.

De oude profeten van de Bijbel spraken en schreven over ontwikkelingen en gebeurtenissen die zich in hoofdzaken nooit in hun eigen tijd zouden afspelen. Veeleer bleven hun profetieën dikwijls een gesloten boek voor de mens tot in onze tijd — deze laatste dagen van de huidige menselijke civilisatie!

In werkelijkheid slaat dan ook zo'n 90 procent van alle bijbelprofetie op onze tijd, het laatst van de 20e eeuw. De boodschappen van deze profetieën zijn levendige voorstellingen van dingen die op komst zijn, van gebeurtenissen die vlak voor ons liggen!

Wat niet wegneemt dat deze wereld — die voor een groot deel niet op de hoogte is van de Bijbel — onkundig blijft van de belangrijke boodschappen van de profeten.

Dit is de situatie waarin voor het tijdschrift *The Plain Truth* een rol is weggelegd.

Onze taak

Al 48 jaar lang heeft *The Plain Truth*

(het moedertijdschrift van *De Echte Waarheid*) zijn lezerskring op basis van het onfeilbare woord van de bijbelse profetie gewaarschuwd voor komende ontwikkelingen en ophanden zijnde gebeurtenissen. Het zag zijn taak niet alleen in de berichtgeving over lopende gebeurtenissen, maar in het duidelijk maken van de betekenis van die gebeurtenissen in het licht van de bijbelse profetie — en in het wijzen op de situaties waarop zij zonder uitzondering uit zouden draaien!

Een van de taken van dit tijdschrift is zijn lezers en lezeressen te helpen waakzaam te zijn inzake wereldgebeurtenissen (Lukas 21:36) en de ontwikkelingen te verklaren in het licht van deze geopenbaarde profetieën. Onze rol is die van een *wachter*, die waarschuwt voor de potentiële gevaren die voor ons liggen (Ezechiël 33).

Sedert 1934, het jaar van zijn oprichting, heeft *The Plain Truth* veel van de belangrijkste ontwikkelingen van onze tijd aangekondigd. Onze gids daarbij was bijbelprofetie.

Dit is de verklaring van het unieke perspectief dat een tijdschrift als *De Echte Waarheid* biedt.

De grote tijdschriften en dagbladen van deze wereld met hun massacirculatie zijn zich niet bewust van het grote doel dat hier beneden uitgewerkt wordt. Zij hebben geen begrip voor de geopenbaarde voorspellingen van de

bijbelse profetie. Zij moeten uitsluitend afgaan op de waarnemingen van hun correspondenten, die gebaseerd zijn op waargenomen tendensen die soms misleidend zijn. Zij rapporteren het nieuws van dag tot dag of van week tot week en komen slechts zelden tot een zicht op lange termijn.

De staf van *The Plain Truth* is wat dit betreft sterk in het voordeel. De auteurs weten welke kant de wereldgebeurtenissen opgaan. Zij begrijpen de grote trekken van de profetie, van de dingen die komen gaan. Dat stelt hen in staat sneller de vinger te leggen op belangrijke ontwikkelingen — en hun lezerskring wakker te schudden.

Laat een ogenblik uw blik gaan over enkele van de vele ontwikkelingen die *The Plain Truth*, geleid door de profetie, in de loop der jaren heeft opgemerkt voordat zij werkelijkheid werden.

Vervolgens zullen wij zien wat er nu nog op komst is!

Voornaamste ontwikkelingen

- Tijdens de ineenstorting van Hitler's Derde Rijk, hebben *The Plain Truth* en het radioprogramma *The World Tomorrow* hun lezerskring en hun toehoorders erop gewezen dat de Duitse natie als een phoenix uit de as van de nederlaag zou herrijzen om een

der belangrijkste economische — en tenslotte ook *militaire* — machten van de Westerse wereld te worden. Velen hechtten daar geen geloof aan. Sommige waarnemers verklaarden dat het wel „duizend jaar zou duren” eer Duitsland ooit zou kunnen hopen weer een grootmacht te worden. De na-oorlogse geschiedenis heeft aangetoond wie er gelijk had!

- Zelfs vóór de Tweede Wereldoorlog voorspelde *The Plain Truth* de uiteindelijke vorming van een „Verenigd Europa”, bestaande uit tien landen of groepen van landen. Zelfs terwijl de landen en volkeren van Europa elkaar in de Tweede Wereldoorlog als bittere vijanden bestreden, bleef dit tijdschrift voorspellen dat het continent tenslotte tot een enkele verenigde grootmacht zou samensmelten. In 1958 is daarmee een schuchter begin gemaakt door de vorming van de Europese Economische Gemeenschap, de EEG. Het ging langzamer dan de meesten hadden verwacht.

Hoe wisten wij dit? „Het 17e hoofdstuk van Openbaring vertelt ons dat het Romeinse Rijk van de Oudheid nog eenmaal zal herleven, ditmaal als een federatie van tien landen” (*Plain Truth*, juni-juli 1934).

- Ook voorspelde *The Plain Truth* het verval van Engeland, de ineenstorting van het Britse Wereldrijk en het

geleidelijk uiteenvallen van het Gemenebest. De opmerkelijke voltrekking van deze ontwikkeling die nog steeds aan de gang is heeft nu al meer dan drie decennia lang haar weerslag gevonden in vette krantekoppen!

Voor een diepgaand inzicht in de vraag hoe wij dat wisten — en wat er voor Engeland nog in het verschiet ligt — leze men het gratis bij ons verkrijgbare boek van Herbert W. Armstrong, *The United States and Britain in Prophecy*.

- Zelfs toen de Verenigde Staten op het toppunt van hun macht als wereldmogendheid stonden, waarschuwden de redacteuren van *The Plain Truth* voor Amerika's ophanden zijnde binnenlandse crises en internationale tegenslagen in Korea en in Vietnam. Jarenlang kon men in *The Plain Truth* voorspellingen lezen over de waardevermindering van de dollar, over het overhevelen van de eens zo omvangrijke Amerikaanse goudschat, over toenemende economische moeilijkheden en over steeds grotere internationale handelsproblemen.

Deze voorberichten berustten op inzicht in de *identiteit* van de Verenigde Staten in de bijbelse profetie. *The United States and Britain in Prophecy*

maakt duidelijk waar die belangrijke sleutel is te vinden.

- *The Plain Truth* heeft zijn lezers letterlijk van de oprichting af attent gemaakt op het toenemende belang van het Midden-Oosten, het brandpunt van de bijbelse profetie. Lang voordat de energiecrisis van de afgelopen tien jaren de volle aandacht van de automobilisten opeiste, liet dit tijdschrift zijn licht schijnen over de kritieke factor olie — die in de zich ontvouwende profetische gebeurtenissen nog een uiterst belangrijke rol gaat spelen.

- Lang voordat de grote nieuwsmedia zich met het probleem gingen bezighouden, waarschuwde *The Plain Truth* dat er een tijd zou aanbreken van in toenemende mate verstoorde weerpatronen, van droogten van ongehoorde afmetingen, van overstromingen, aardbevingen en hongersnoden. De voedsel- en weerdeskundigen van de wereld waarschuwden nu voor verschrikkelijke en zelfs rampzalige vooruitzichten die in de komende twee decennia achter de horizon schuilgaan.

Bijzondere onderwerpen

Afgezien van deze grootschalige ontwikkelingen heeft *The Plain Truth* zich ook nog dikwijls uitgesproken over meer specifieke onderwerpen:

- De categorische verklaring van *The Plain Truth* tijdens de publieke onzekerheid over de Berlijnse crisis van 1961 en de Cubaanse rakettencrisis van 1962, dat de Verenigde Staten niet bang behoeften te zijn voor de Sovjet-Unie. „Liever dan een oorlog te beginnen tegen Amerika zullen de Russen op vrijwel elk van de gerezen punten bakzeil halen of in hun schulp kruipen”, verklaarde *The Plain Truth* in oktober 1962. Hoe wisten wij dat? „In de bijbelse profetie is geen sprake van een dergelijke oorlog”, aldus het artikel.

- In november 1965 — 12 jaar voor de ondertekening van het nieuwe Panamakanaalverdrag waarin wordt bepaald dat deze waterweg tegen het einde van deze eeuw aan Panama zou worden overgedragen — verklaarde *The Plain Truth*: „Wij hebben het al eerder gezegd, en wij herhalen het: Amerika zal het kanaal niet behouden!” Velen vonden die zienswijze bespottelijk. Maar de profetie is *onfeilbaar!* Het Panamakanaal en andere belangrijke „zeepoorten” van

de wereld die lange tijd in handen waren van de Verenigde Staten en Engeland zullen volgens de profetie op den duur alle in de handen van anderen vallen.

- In mei 1968, 7 jaar voor de onvoorwaardelijke overgave van Zuid-Vietnam aan het communisme, schreven wij: „De bijbelse profetie onthult dat zelfs Amerika, met al zijn nucleaire machtsmiddelen, niet kan verhinderen dat Zuidoost-Azië uiteindelijk in handen valt van het communisme.”

- Zelfs voordat het Charter van de Verenigde Naties op een internationale conferentie in juni 1945 in San Francisco door de afgevaardigden van 50 naties werd aangenomen, stelde dit tijdschrift: „De *echte waarheid* is dat de Verenigde Naties nooit in staat zullen zijn de wereld de een of andere vorm van permanente wereldvrede te verschaffen...” (*Plain Truth*, januari-februari 1945). De treurige staat van dienst van die onderling verdeelde en door twisten verscheurde organisatie die de krachtigste inspanningen van de mensheid vertegenwoordigt, heeft ruimschoots aangetoond dat die voorspelling juist was. De Bijbel openbaart dat de wereldvrede uiteindelijk slechts op *een manier* tot stand zal komen: door de *tussenkomst van God* in

wereldzaken, en niet door de Verenigde Naties!

- Op 12 augustus 1978 ondertekenden twee voormalige bittere vijanden — China en Japan — een vredes- en vriendschapsverdrag dat tal van waarnemers jarenlang als ondenkbaar beschouwden. Maar al in februari 1963 stelde *The Plain Truth*: „Het uiteindelijke samengaan van Japan en Rood China is volstrekt *onvermijdelijk*... De wederzijdse aantrekking tussen de opkomende reus Japan en de uitgestrektheid van China's hulpbronnen is nu eenmaal een te duidelijke zaak dan dat men haar zou kunnen negeren!”

Wat de toekomst zal brengen

De hierboven aangehaalde voorbeelden vormen slechts enkele van de vele accurate voorspellingen die *The Plain Truth* zijn lezers de afgelopen jaren heeft voorgezet. Mensen die het blad al vele jaren lezen kunnen getuigen dat het een zeer effectieve gids is gebleken om tot een juist begrip te komen van het schijnbaar zo ingewikkelde panorama van het zich in snel tempo voltrekkende wereldgebeuren.

Maar veel ligt nog in de schoot der toekomst verborgen! Klimatologische gebeurtenissen en ontwikkelingen zul-

OOIT WELEENS GEDACHT AAN DE AMBASSADOR COLLEGE BIJBELCURSUS?

Echt een geheel nieuwe, ander soort schriftelijke cursus, die door het bestuderen van de Bijbel zelf laat zien waarom de wereld in chaos verkeert en wat daarentegen het doel is dat hier beneden wordt uitgewerkt, wat de eigenlijke betekenis is van profetie en behoud.

De werkelijk belangrijke levensvragen worden uitvoerig behandeld en u wordt in het spoor gezet van de duidelijke, eenvoudige antwoorden in uw bijbel! U zult leren hoe de Bijbel te bestuderen — begrijpen waarom zo weinigen die begrijpen — bewijzen dat die echt geïnspireerd is!

Schrijf een brief of briefkaart om deze *gratis* cursus aan Ambassador College, postbus 333, 3500 AH Utrecht, Nederland.

len onze beschaving tot aan de rand van de vernietiging brengen! Het toneel is nu gereed voor een kritieke serie profetische gebeurtenissen waarvan deze wereld zich grotendeels onbewust blijft.

Niemand kan zich permitteren de duidelijke waarschuwingen van de bijbelse profetie naast zich neer te leggen. *De Echte Waarheid* zal doorgaan u artikelen van groot belang te brengen om u op de hoogte te houden van het echte *grote nieuws* van profetische betekenis — en van de manier waarop het *uw* leven zal beïnvloeden!

Tot die grootschalige profetische ontwikkelingen en gebeurtenissen die *De Echte Waarheid* in de komende nummers zal blijven volgen, behoren:

- Het uiteindelijke ontstaan van een gemilitariseerd *Verenigd Europa* als een belangrijke derde macht in de wereld — met inbegrip van sommige landen die nu nog tot de Sovjet-invloedssfeer behoren.

- De toenemende betekenis van het onberekenbare Midden-Oosten, waar de voortdurende instabiliteit en beroering uiteindelijk tot een grootscheepse confrontatie met het naar olie dorstende Europa zullen leiden.

- De steeds meer betekenis krijgen-de rol van de georganiseerde religie in heel Europa — zowel in het Oosten als in het Westen — met inbegrip van spectaculaire stappen om tot eenheid in de kerk te komen.

- Voortgezet verval van het economische, politieke en militaire fortuin van de Verenigde Staten, Engeland en andere Engelssprekende gebieden van de wereld.

- Een nog nooit vertoonde overeenstemming tussen Europa en de Sovjet-Unie — mogelijk in de vorm van een niet-aanvalsverdrag (al dan niet geheim) — gepaard gaande met het uiteenvallen van de NATO en de uitschakeling van de Amerikaanse invloed op het Europese continent.

- Voortgezette communistische successen in Zuidelijk Azië, waardoor uiteindelijk die gehele regio binnen de Sovjet-invloedssfeer wordt gebracht.

- Toenemende wetteloosheid in de hele wereld, waaronder steeds meer terroristische wandaden en moordpartijen en een algemene stijging van misdaad en geweld.

- Een dramatische toename van aantal en ernst van hongersnoden, aardbevingen, en epidemieën in de hele wereld.

En dan: goed nieuws!

Maar net achter die gevaarlijke tijden die op komst zijn, ligt ongelooflijk *goed nieuws* te wachten. En *dat* is het grootste nieuws dat er bestaat!

Dat goede nieuws kan geen enkel groot nieuwsweekblad aankondigen, en het gebeurt dan ook niet. Die bladen geloven er gewoon niet in! Dat goede nieuws heeft betrekking op het evangelie van het Koninkrijk van God.

(Zie verder pagina 27)

LICHAMELIJK LETSEL

(Vervolg van pagina 9)

van anderen. Dus moeten we erop letten *hoe* we op onze fiets of onze motorfiets rijden, *hoe* we de mechanische zaag of messenslijper hanteren. We moeten onze kinderen onderrichten en trainen dat ze met zorg met het kostbare leven en de ledematen die hen gegeven zijn omgaan. En wij volwassenen moeten er zeker van zijn dat kleine kinderen niet in gevaar gebracht worden door binnen hun bereik liggende scherpe voorwerpen of giftige stoffen, open vuur of gevaarlijke trappehuizen.

Ouderen moeten zich over hun valse trots heenzetten en *stoppen met autorijden* wanneer hun reactievermogen, gehoor of gezichtsvermogen onvoldoende is geworden. Ze moeten denken aan het gevaar dat zowel *anderen* als zichzelf lopen. Ze moeten *veel voorzichtig* zijn bij het op- en afgaan van trappen, bij het aansteken van haarden en bij het reiken naar voorwerpen.

Jong en oud, rijk en arm, we zijn allemaal aan onze Schepper verantwoordelijk het lichaam dat Hij ons gegeven heeft te beschermen en lief te hebben. „Want wij moeten allen voor de rechterstoel van Christus openbaar worden, opdat een ieder wegdrage wat hij in zijn lichaam verricht heeft, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad” (2 Kor. 5:10).

Elk van ons moet leren om een bouwer en beschermer van leven en geluk te zijn. Dit is *onze* verantwoordelijkheid. Dit is de zevende wet voor een goede gezondheid. □

DE VASTEN?

(Vervolg van pagina 13)

Om welke reden, aangezien men van feesten houdt, omdat deze immers iemand onderbreking van zijn werk verschaffen: ieder individu op elke plaats naar zijn eigen genoegen volgens de heersende gewoonte (Pasen) heeft gevierd . . . De Heiland en zijn apostelen hebben ons met geen enkel gebod opgedragen om dit feest te houden . . . evenals zich op afzonderlijke plaatsen geheel volgens het gebruik bepaalde gewoonten gevestigd hebben, *zo begon men ook het paasfeest op iedere plaats volgens de individuele eigenaardigheden van de inwoners te houden*, aangezien niemand van de apostelen voorschriften had gegeven met betrekking tot deze zaak. En dat de paasviering haar oorsprong niet vond in wetgeving, *maar ontstond door gewoonte*, tonen de feiten duidelijk aan” (hoofdstuk 22).

Hebt u het opgemerkt? Pasen is begonnen als een gebruik van mensen! En de vasten evenzo. De vasten vormt louter de inleiding tot Pasen. Pasen is het hoogtepunt van de vasten.

Als u de waarheid over Pasen nog niet kent, dan zou u ons gratis boekje *The Plain Truth About Easter* kunnen lezen.

Het zal u voorzien van vele verbaazingwekkende feiten met betrekking tot de oorsprong van Pasen — en het zal onthullen wat de nieuwtestamentische Kerk vierde *in plaats van Pasen*.

Maar vanuit welke stad begon de vastenviering zich in werkelijkheid te verspreiden over het hele belijdende christendom van de Romeinse wereld?

De *Catholic Encyclopaedia* zegt hierover: „In ieder geval is het zeker volgens de 'Feestbrieven' van St. Athanasius dat [hij] zijn kudde in 331 een periode van *veertig dagen* vasten voorschreef als inleiding op . . . Goede Week en ten tweede dat [hij] in 339 *na een reis naar Rome* en over het grootste gedeelte van Europa, in zeer sterke bewoordingen aandrang op naleving ervan” — namelijk de vasten — bij de mensen uit zijn rechtsgebied.

Athanasius, bisschop van Alexandrië in Egypte, werd beïnvloed door het Romeinse gebruik. In *Rome* kwam niet alleen Pasen, maar ook de vasten de christelijke kerk binnen. Irenaeus

bevestigd dit, wanneer hij in zijn beroemde brieven schrijft, dat de vasten en Pasen werden geïntroduceerd gedurende de tijd van bisschop Xystus van Rome. Deze bisschop „stond degenen die na hem kwamen niet toe” om de nieuwtestamentische gewoonte in stand te houden om de dood van Jezus te herdenken op de veertiende dag van de eerste maand van de Hebreeuwse kalender. In plaats hiervan stelde hij het gebruik van Pasen en de vasten in.

Maar hoe komen de bisschoppen van Rome aan dit gebruik van de vasten?

De herkomst van de vasten

In de vroege kerk werd de vasten altijd *tessarakoste*, in het Grieks, of *quadragesima*, in het Latijn, genoemd. Deze woorden betekenen „tel veertig”. De vasten — ofschoon op de ene plaats slechts één of twee dagen, op de andere verscheidene weken in acht genomen — werd altijd de viering van veertig dagen genoemd!

Waarom?

Waarom zou een periode van *onthouding* bestaan hebben onder deze naam, ondanks het feit dat het nog tot het begin van de achtste eeuw na Christus duurde, dat het definitieve aantal van veertig dagen voor de hele kerk bindend werd verklaard van Ierland af tot Klein-Azië toe?

Het antwoord ligt voor de hand — onthouding onder de heidenen werd „tel veertig” genoemd, aangezien dit de tijdsduur van hun voorjaarsfeest aangaf!

De historicus Wilkinson schreef in zijn boek *Egyptian Antiquities*, hoofdstuk III, p. 181, dat de heidenen „vastentijden” hielden, van welke vele met een duur van zeven tot tweeënveertig dagen en soms zelfs langer.”

Maar de oorspronkelijke duur van de vasten, die teruggaat tot het oude Babylonië van 4000 jaar geleden, was een „veertig-daags vasten in het voorjaar”! (Uit Layards *Nineveh and Babylon*, hoofdstuk 4, p. 93.) Dat is de reden waarom het de naam „veertig dagen” droeg!

Ieder volk veranderde geleidelijk de duur van de viering, maar ze hielden allemaal aan de naam vast. De belijdende christenen van de tweede eeuw namen slechts de gewoonten die in hun respectieve landen gevonden werden over — dat is de reden waarom

zij al vanaf het begin onderling verdeeld waren over de tijdsduur. Vergeet niet, dat het de Westerse kerken bijna acht eeuwen kostte om weer een hele periode van veertig dagen onthouding in te voeren, zoals het oorspronkelijk gebruikelijk was geweest in Babylon.

Het tegenwoordige christendom heeft zich gewend tot heidense gewoonten in plaats van naar de geboden van God in de Bijbel!

Waar wordt de vasten in de Bijbel genoemd

De vasten wordt nergens geboden of zelfs maar genoemd in het Nieuwe Testament. Maar wel wordt hij genoemd in het Oude Testament!

Weest u zich ervan bewust, dat „de vasten een onmisbare inleiding tot het grote jaarlijkse feest ter herdenking van de dood en opstanding van Tammuz schijnt te zijn geweest” — de heidense Babylonische vervalsing van de Messias. De Babylonische maanmaand juni/juli was genoemd naar deze valse Babylonische messias. Veertig dagen voorafgaand aan het feest van Tammuz (gewoonlijk in juni gevierd) hielden de heidenen hun vastentijd! Ezechiël beschrijft het levendig in Ezechiël 8:13-14:

„En Hij [de Here] zeide tot mij: Nog meer *gruwelen* die zij bedrijven, zult gij zien.” Merk op dat God hetgeen Ezechiël aanstonds gaat zien een *gruwel* noemt. Wat ziet de profeet dan?

„En zie, daar zaten vrouwen, die Tammuz beweenden.”

Ze beweenden Tammuz, de valse messias van de heidenen! Dat geweest ging vooraf aan het heidense feest ter ere van een veronderstelde opstanding van Tammuz. Het vasten ging gepaard met wenen voor een periode van veertig dagen voorafgaand aan het feest ter ere van Tammuz. Deze periode van wenen en semi-vasten viel in de lentetijd. Dat is de reden waarom het Engelse woord voor de vastentijd „Lent” (d.i. lente) is! De vasten is een voortzetting van het heidense voorjaarsgebruik om zich te onthouden van bepaald voedsel vlak voor de viering van een veronderstelde opstanding van een heidense Babylonische godheid!

Dat is de reden waarom Christus en de ware nieuwtestamentische Kerk hem nooit gehouden hebben! Paulus verbood christenen om deze heidense

„dagen” of „vaste tijden” te houden (Gal. 4:9-10).

Maakt het enig verschil voor God?

Maar wat dan nog, al *zijn* het paasfeest en de vasten oude heidense feesten, kunnen we deze dan niet *even goed nog* gebruiken om Christus te eren? Dat is de wijze immers, waarop mensen redeneren. Laten we eens kijken hoe God deze vraag beantwoordt:

Luister naar wat Hij zei tegen het volk door de dienst van Mozes: „neem u er dan voor in acht . . . dat gij hun goden niet zoekt, zeggende: hoe dienden deze volken hun goden? zo wil ik het ook doen. *Niet also zult gij de Here, uw God, dienen; want al wat de Here een gruwel is*, wat Hij haat, doen zij voor hun goden” (Deut. 12:30-31).

Dit is wat God zegt. Het doet er niet toe wat wij vinden — maar het is *wel belangrijk* wat God vindt. Hij noemt deze heidense paas- en vastengebruiken *gruwelen*, daar ze valse voorstellingen herdenken.

De boetedoening van de vasten is een vorm van wereldse smart over de dingen die aan iemands geweten knagen. Maar het geweten is geen voldoende graadmeter voor het goede of het verkeerde. De boetedoening tijdens de vasten is een vervalsing van de oprechte bekering van zonde. Hoe luidt de bijbelse definitie van zonde? — „zonde is wetsovertreding” (1 Joh. 3:4, *Leidse vert.*) — overtreding van Gods wet! Gods wet onderscheidt het goede van het verkeerde. En hoe staat het nu met de gebruiken rond Pasen? Deze herdenken een opstanding van Jezus, die op zondagmorgen zou hebben plaatsgevonden — hoewel Jezus in werkelijkheid, volgens de Bijbel, op zaterdagavond werd opgewekt, nadat Hij drie dagen en drie nachten in het graf was geweest (Matth. 12:40).

Geen wonder dat de apostelen de vroege, met de Geest vervulde nieuwtestamentische Kerk van God niet leerden om deze tradities van mensen in acht te nemen!

Jeremia werd *geïnspireerd* om te schrijven: „Gewent u niet aan de weg der volken . . . Want de handelwijze der volken, die is nietigheid” (Jer. 10:2-3).

Jezus heeft ons een voorbeeld nagelaten van wat wij behoren te doen — en bij dat voorbeeld horen niet Pasen en de vasten! □

Er bestaat een weg — een beproefde en bewezen weg — een zekere weg — om een eind te maken aan iedere vrees voor een alomvattende kernoorlog tussen de Verenigde Staten en Rusland.

Wat jammer dat regeringen en volken blind blijven voor deze weg. En hij is zo eenvoudig!

Men behandelt gevolgen — negeert oorzaken

Er is een oorzaak voor ieder gevolg — en toch is onze hele samenleving en levenswijze thans gebaseerd op het behandelen van gevolgen met voorbijgaan aan de oorzaken. Zo bestrijdt men ziekten; zo gaat men misdaad te lijf; zo gaat men te werk om vrede te bewerkstelligen.

Iedereen wil vrede — dat beweert men althans. De Paus bepleit vrede. Eerste-ministers streven naar vrede. En toch is er geen vrede.

Waarom niet?

Het werkelijke nieuws van dit „werken voor vrede” staat reeds duizenden jaren in de bijbelse profetie vermeld. Maar ook: „De weg des vredes kennen zij niet . . .” (Jes. 59:8).

Naties en wereldleiders roepen om „vrede” — werken voor „vrede”, terwijl zij de weg van oorlog blijven aanhangen, goedkeuren en vervolgen. Zij volgen de weg die de oorzaak van oorlog is, doordat zij oorlog trachten te voorkomen door de gevolgen te behandelen en de oorzaken te negeren.

De hedendaagse wereld lijkt veel op de drugverslaafde die vindt dat hij „vastzit”, enerzijds niet kan „afkicken” en anderzijds gedwongen is de dosering geleidelijk te verhogen om staande te blijven. Het wordt zeer kostbaar en de meeste verslaafden gaan over tot diefstal, tot misdaad — tot wat dan ook — om genoeg geld te bemachtigen teneinde hun groeiende, escalerende, steeds kostbaarder wordende „gewoon- te” te kunnen handhaven.

Wordt het niet tijd dat wij het gaan begrijpen?

De Echte Waarheid is een tijdschrift voor begrip. Welnu, laat ik u wat begrip van oorlog en vrede geven.

Waarom kunnen regeringsleiders niet inzien dat alleen God de antwoorden heeft? Dat de Bijbel de meest actuele bron van kennis en begrip in de huidige wereld is ter oplossing van alle

1982 JAAR VAN HET GEWELD?

door Herbert W. Armstrong

Waarom is er een escalatie van oorlogen, opstanden, geweld — zonder hoop op vrede in zicht? De wereldleiders weten het niet. Zij weten niet dat zij nu, in 1982, vrede zouden kunnen hebben. Lees het antwoord in dit onthullende artikel.

problemen. Luister naar een paar verstandige opmerkingen.

Waarom De Echte Waarheid?

De Echte Waarheid is een nieuwsblad dat u op de hoogte houdt van de essentiële gebeurtenissen in de wereld die ons rechtstreeks leiden naar de vredige en gelukkige wereld van morgen — maar het is nog veel meer. Het is een tijdschrift voor begrip — begrip niet slechts van essentiële gebeurtenissen, maar begrip van het leven zelf, van het doel en de werkelijke betekenis van het leven — van de oorzaken van problemen, hetzij persoonlijke en individuele, hetzij nationale of wereldproblemen en de oplossing ervan, en van hoe, wanneer en door welke middelen deze reusachtige problemen zullen worden opgelost.

En het belangrijkste van alles: *De Echte Waarheid* brengt u begrip van het Woord van God, de bron van waarheid — en van de profetieën over de gebeurtenissen, in de komende jaren.

De oorzaak van oorlog

Waarom voeren volken oorlog? Waarom staat God oorlog, geweld en menselijk lijden toe? Velen redeneren dat als God liefde is, Hij zeker niet al

dit lijden zou wensen. En als Hij almachtig is, zou Hij het kunnen voorkomen. Waarom doet Hij dat niet?

Zeker, God zou het kunnen beletten — en dat zal Hij ook spoedig doen. Maar waarom niet duizenden jaren geleden?

Om een uiterst belangrijke reden. Er wordt hier op aarde een doel verwezenlijkt. De mens is hier op aarde geplaatst voor de ontwikkeling van goed karakter. Dat doel vereist in de mens een vrije wil om te handelen. Het is nodig dat de mens zowel het voorrecht als het vermogen wordt gegeven om zijn eigen besluit te nemen. Anders zou hij een automaat zijn — geen persoonlijkheid. Er is een weg die vrede zal opleveren — een weg naar geluk en naar overvloedig welzijn — en met deze weg, zal God eeuwig leven geven!

Welke is die weg?

De eeuwige Schepper heeft niet alleen de wetten van de natuurkunde in werking gesteld — zoals de wetten van de zwaartekracht en de traagheid — maar ook een geestelijke wet die de weg is tot alle zegeningen. Het is eenvoudig een zaak van oorzaak en gevolg. Die wet is de weg van liefde. En liefde is op de ander gerichte zorgzaamheid. Liefde bestaat uit geven, helpen, dienen en

delen — maar de menselijke aard trekt de mensheid naar precies de tegengestelde richting — naar egocentrisme, zelfzucht, hebzucht, naar de weg van ijdelheid — de weg van krijgen, nemen, vergaren — van wedijver, strijd, afgunst, wrok en haat.

Gods grote geestelijke wet is eenvoudig de oorzaak van vrede, geluk en overvloedig welzijn. De schending van die wet, door toe te geven aan de drang van de menselijke natuur, is eenvoudig de afwezigheid van vrede, geluk en overvloedig welzijn.

God heeft voor de mens de kennis neergelegd van zijn wet — van zijn levenswijze. Hij dwingt de mens te kiezen! Zou de mens willen dat God hem dwong Gods weg te volgen, tegen het verlangen van de menselijke natuur in? Nooit! Hij zou uitroepen „God is onrechtvaardig!” De mens wil het recht van vrije keuze.

Om zijn doel te bereiken heeft de Schepper een periode van zeventien jaar vastgesteld. De eerste zes van deze duizendjarige „dagen” zijn voor de mens gereserveerd om een keuze te doen: ofwel Gods wet gehoorzamen, dwz. zich vrijwillig onder Gods gezag plaatsen, ofwel zijn eigen denkbeelden van menselijke heerschappij uitwerken. De mens verkoos God, zijn regering en zijn wet te verwerpen. Hij verkoos de begeerten van zijn vleeselijke, egocentrische natuur te volgen.

Toegeven aan de menselijke natuur is de oorzaak van oorlog.

Rebellie tegen Gods wet van vrede is de oorzaak van oorlog.

Oorlog nooit nodig geweest

Laten wij een van de tien punten van Gods fundamentele geestelijke wet beschouwen. Ik bedoel het punt dat met oorlogen te maken heeft.

Met betrekking tot oorlog is het fundamentele punt het zesde gebod. Het zegt eenvoudig: „Gij zult niet doodslaan.”

Als alle volken dit gebod zouden gehoorzamen en de weg van liefde jegens andere mensen volgden, zou er geen oorlog zijn.

Maar, betoogt men, dat is een fraaie gemeenplaats — maar het is niet praktisch — het zal niet werken; als uw land dat gebod gehoorzaamt, totaal ontwapend is en geen militair apparaat heeft — zou het worden aangevallen en verslagen door een ander land dat Gods wet niet eerbiedigt en in oorlog gelooft. Het zou daardoor hulpeloos zijn.

Neen, dat zou het niet zijn! De Schepper begrijpt de menselijke natuur beter dan wij. Hij heeft daarin voorzien.

Laten wij onze blik richten op de alledaagse praktische waarheid — op feiten.

U denkt dat de Almachtige Schepper God onpraktisch is — dat Hij degenen verlaat die Hem gehoorzamen, zijn gezag aanvaardden.

Een van de verantwoordelijkheden van een regering is haar eigen onderdanen te beschermen. Denkt u werkelijk dat de heerschappij van God zo zwak is dat deze niet in staat is het individu of het volk waarover zij regeert, te beschermen?

Open uw ogen voor de feiten! God heeft een volk als zijn natie aangenomen. Hij nam een familie van ongeveer twee miljoen hulpeloze slaven — allen afstammend van Gods vriend Abraham — en bood aan hen op te richten als een natie onder zijn regering.

Bekijk nu in uw Bijbel de toepassing op militaire macht en oorlog van het gebod „Gij zult niet doodslaan”.

Merk op hoe God zegt tot degenen die onder zijn regering leven, dat zijn regering — een almachtige, bovennatuurlijke en bovennationale regering — zijn volk zal beschermen tegen iedere binnenvallende strijdmacht.

God zei tot Israël: „... indien gij aandachtig naar hem luistert, en alles doet, wat *Ik* zeg, zal *Ik* uw vijanden vijandig bejegenen, en benauwen die u benauwen... en *Ik* zal hen vernietigen” (Ex. 23:22-23).

God beloofde tegen iedere binnenvallende vijand op bovennatuurlijke wijze te strijden om de onder zijn regering staande natie te beschermen. Het is mijn bedoeling u ruimschoots voorbeelden te geven die dit bevestigen.

Maar is het even verkeerd wanneer God een binnenvallend leger bestrijdt en zo nodig mensenlevens eist als wanneer mensen dit doen? Absoluut niet! God is de gever van menselijk leven. Het menselijk leven behoort Hem toe. Hij alleen heeft het recht mensenlevens te nemen. Het zesde gebod verbiedt de mens op eigen gezag en naar willekeur mensenlevens te nemen.

Waarom het oude Israel ten strijde trok

Maar hebt u opgemerkt dat er voorwaarden aan Gods belofte van

godelijke bescherming waren verbonden? Hij zei dat Hij hen zou beschermen „... indien gij aandachtig naar hem luistert, en alles doet, wat *Ik* zeg...”

Gedurende deze eerste zesduizend jaar van zijn meesterplan dwingt God geen enkele natie, geen enkel individu, onder zijn heerschappij te leven. Die beslissing wordt aan de vrijwillige keuze van de mens zelf overgelaten.

Toen God, met zijn eigen donderende stem vanaf de berg Sinaï de tien fundamentele punten van zijn onverbiddelijke geestelijke wet bekendmaakte, gaf Hij de mensheid in grote lijnen de weg tot vrede aan, tot geluk en tot overvloedig welzijn. Dit geldt voor ieder individu en voor iedere natie. Overtreding van deze fundamentele wet is zonde (1 Joh. 3:4). Deze wet — het beginsel van recht tegenover onrecht — had natuurlijk sinds de tijd van Adam bestaan.

U vindt het verslag van Gods verkondiging van de wet in Exodus 20:1-17 en Deuteronomium 5:4-22. Maar, te beginnen met Exodus 20:18 leest u hoe God door de dienst van Mozes fundamentele wetten en bepalingen van zijn nationale burgerlijke regering vastlegt.

Toen God eenmaal aan de grote familie van Israëlieten zijn fundamentele geestelijke wet bekendgemaakt had — *grondbeginsel* voor alle nationale burgerlijke bepalingen, uitspraken en voorschriften — en daarnaast de burgerlijke wetten en verordeningen zelf, liet God het door Mozes aan deze mensen over te kiezen of zij zijn regering zouden aanvaardden.

Let eens op de voltooiing van het verbond — de overeenkomst tussen God en zijn volk — om hen tot een natie onder Gods regering te vormen.

„Daarop nam Mozes de helft van het bloed en deed het in bekkens, en de andere helft van het bloed spregde hij op het altaar. Hij nam het boek des verbonds en las het voor de oren van het volk en zij zeiden: Alles wat de Here gesproken heeft, zullen wij doen en daarnaar zullen wij horen. Toen nam Mozes het bloed en spregde het op het volk en hij zeide: Zie, het bloed van het verbond dat de Here met u sluit, op grond van al deze woorden” (Ex. 24:6-8).

Gods bestuur beschermt tegen oorlog

Een deel van Gods regeringsprogramma dat Hij het volk voorlegde *voordat*

De ECHTE WAARHEID

het zijn natie werd, bestond uit de belofte dat zijn regering de burgers zou beschermen tegen de noodzaak oorlog te voeren. Dat is de openlijke belofte van God die op iedere natie van toepassing zou zijn. Later bood God deze zelfde regering inclusief de bescherming en zegeningen aan het eerste wereldrijk aan — het heidense Chaldeeuwse rijk onder koning Nebukadnezar. Zoals wij zullen zien, kent God geen gunstelingen. Hij zegent niet een natie terwijl Hij een andere naar willekeur schade toebrengt.

Maar menselijke natuur is menselijke natuur — en feiten zijn feiten. En de mensheid is vanaf het begin tegen God opgestaan — vóór de Zondvloed en na de Zondvloed. Sinds de tijd van de Toren van Babel heeft de mens zich georganiseerd in naties, met menselijke ideeën over regering — in strijd met Gods wetten en Gods regering. Zij hebben andere goden gekozen. Hun godsdiensten waren leeg bijgeloof. En zij waren oorlogvoerende rijken. Sinds de Schepping heeft God zich op ondubbelzinnige wijze t.o.v. de mensheid opgesteld.

Geen enkel volk, behalve een onderdrukt, in slavernij levend volk, zou de keus hebben gemaakt tot God te zeggen: „Alles wat de Here gesproken heeft, zullen wij doen.”

Niet alleen had deze uitgebreide familie van Israëlieten onder de gesel van slavernij geleden, maar ook heeft God aan hen zijn macht geopenbaard, en zijn liefde door hen met behulp van opzienbarende wonderen uit de slavernij te verlossen.

Door wonderen in de vorm van plagen over de Egyptenaren had God hen bevrijd.

Menselijke natuur aan het werk

Waarom verwerpen zelfs vandaag de wereldleiders, wetenschappers en opvoedkundigen God en handelen zij alsof God niet bestaat? God zelf zegt het ons in zijn Woord aan de mensheid: „Daarom dat de gezindheid van het vlees [de menselijke natuur] vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet” (Rom. 8:7).

Al waren de Israëlieten gezegend en door God met wonderen bevrijd, ze waren toch nog opstandig.

Reeds voordat zij de Sinaï hadden bereikt, vond er een reeks veelbetekende voorvallen plaats. Na de wonde-

ren die God had verricht bij hun bevrijding uit de Egyptische slavernij, nadat Hij hen had beschermd, geze- gend, hun militaire strijd voor hen gestreden had en hun wonderbaarlijk door een wolkkolom overdag en een vuurkolom bij nacht was voorgegaan, begon dit volk te klagen, te morren en God ongehoorzaam te zijn. Zelfs ten overstaan van zulke ongelooflijke wonderen, begonnen zij reeds toen hun geloof te verliezen.

600.000 man plus nog vrouwen en kinderen kwamen aan de Rode Zee. Er waren geen schepen, geen bruggen. De afstand was te groot om te zwemmen. Ze konden niet op het water lopen. Ze werden tegengehouden door deze hindernis die hun macht te boven ging.

Er is een
oorzaak voor ieder
gevolg — en toch is
onze hele samenleving en
levenswijze thans
gebaseerd op het
behandelen van gevolgen
met voorbijgaan aan de
oorzaken.

En dan kwam nog binnen gezichtsafstand Farao's leger hen achterna.

En hier, voordat zij de berg Sinaï bereikten — voordat zij Gods eigen luide stem donderend zijn Tien Geboden hoorden verkondigen — demonstreerde God het patroon volgens hetwelk Hij zijn volk zou vrijwaren voor de militaire dienst, voor het voeren van oorlog, of het doden van menselijk leven.

Hier heeft men Gods levend voorbeeld nummer één.

Reeds hier morde, klaagde en beschuldigde het angstige volk Israel, en miste het vertrouwen in God.

De Israëlieten trokken weg uit Egypte „door een verheven hand geleid” (Ex. 14:8). „De Egyptenaren nu, al de paarden en wagens van Farao, zijn ruiters en zijn legermacht, achtervolgden hen en haalden hen in, terwijl

zij gelegerd waren aan de zee . . . Toen Farao naderbij gekomen was, sloegen de Israëlieten hun ogen op, en zie, de Egyptenaren rukten achter hen aan. Toen werden de Israëlieten zeer bevreesd en schreeuwden tot de Here, en zij zeiden tot Mozes: Waren er soms geen graven in Egypte, dat gij ons hebt meegenomen om te sterven in de woestijn? Wat hebt gij ons aangedaan door ons uit Egypte te leiden? Hebben wij u dit al niet gezegd in Egypte: laat ons met rust, en laten wij de Egyptenaren dienen. Want wij kunnen beter de Egyptenaren dienen dan in de woestijn sterven” (Ex. 14:9-12).

Maar Gods doel was niet te verrijden. Het was zijn doel hen uit de Egyptische slavernij te bevrijden. Het was zijn doel hun en alle naties en de hele mensheid te tonen dat *Hij* hun strijd zou voeren. Dus was God vastbesloten, ondanks hun ongelovige klachten bij dit eerste voorbeeld van zijn trouw, voor hen te strijden en hen te redden.

„Maar Mozes zeide tot het volk: Vreest niet, houdt stand, dan zult gij de verlossing des Heren zien, die Hij u heden bereiden zal . . . De Here zal voor u strijden, en gij zult stil zijn” (vers 13-14).

De Israëlieten mochten niet strijden, maar moesten zich afzijdig houden. God wilde dat zij zagen dat Hij hen van Farao's leger zou redden. God zou hun bewijzen dat Hij hun oorlogen voor hen zou voeren.

Hoe God voor ons strijdt

Toen plaatste Gods engel zich achter de Israëlieten en de grote donkere wolk plaatste zich tussen hen en het Egyptische leger. Hij weerhield het Egyptische leger er de hele nacht van Israel aan te vallen, maar verlichtte de weg voor Israel. Toen baande God een weg, door het water op wonderbaarlijke wijze tegen te houden, zodat zich aan beide zijden een hoge watermuur vormde en de Israëlieten over de droge bodem van de zee konden lopen:

„Toen strekte Mozes zijn hand uit over de zee en de Here deed de zee de gehele nacht door een sterke oostenwind wegvloeien, maakte haar droog, en de wateren werden gespleten. Zo gingen de Israëlieten in het midden der zee op het droge; terwijl rechts en links de wateren voor hen waren als een muur. En de Egyptenaren vervolgden hen en kwamen achter hen aan — alle paarden van Farao, zijn wagens en zijn

ruiters — midden in de zee. Toen dan, in de morgenwake, schouwde de Here in vuurkolom en wolk naar het leger der Egyptenaren en bracht het leger der Egyptenaren in verwarring. Hij deed de wielen van hun wagens wegglijden en met moeite voortrijden, zodat de Egyptenaren zeiden: Laten wij vluchten voor de Israëlieten, want de Here strijdt voor hen tegen Egypte. Toen zeide de Here tot Mozes: Strek uw hand uit over de zee, opdat de wateren terugvloeien over de Egyptenaren, over hun wagens en ruiters. En Mozes strekte zijn hand uit over de zee en tegen het aanbreken van de morgen vloeide de zee terug in haar bedding, terwijl de Egyptenaren haar tegemoet vluchtten; zo dreef de Here de Egyptenaren midden in de zee. De wateren vloeiden terug en bedekten de wagens en de ruiters van de gehele legermacht van Farao, die hen in de zee achterna getrokken waren; er bleef van hen niet één over. Maar de Israëlieten gingen op het droge midden door de zee en de wateren waren hun rechts en links als een muur. Zo verlost de Here op die dag de Israëlieten uit de macht der Egyptenaren. En Israël zag de Egyptenaren dood op de oever der zee liggen. Toen zag Israël, welk een machtige daad de Here tegen Egypte gedaan had; en het volk vreesde de Here en zij geloofden in de Here en in Mozes, zijn knecht" (Ex. 14:21-31).

Ja, voor een korte tijd, nog in de ban van ontzag, geloofde het volk inderdaad in God. Om te vertrouwen dat God inderdaad altijd doet wat Hij belooft, vereist geloof in wonderen, zegt u? Natuurlijk! Voor behoud zijn wonderen nodig! God is een God die door wonderen werkt.

Na deze wonderbaarlijke bevrijding van een ramp — van een oorlog — terwijl een heel leger van een destijds belangrijke natie vernietigd werd — gaven de Israëlieten even blijk van een tijdelijk geloof. Met Mozes zongen zij een lied van lof en vreugde: „Ik wil de Here zingen, want Hij is hoog verheven . . . De Here is mijn kracht en mijn psalm, Hij is mij tot heil geweest" (Ex. 15:1-2).

Maar laten we de les die hierin ligt proberen goed te begrijpen.

Het oude Egypte is een type van zonde. God leidde hen geestelijk gesproken uit de zonde. Zij betraden de weg van Gods levenswijze.

Maar Gods levenswijze vereist geloof. Het is een leven van gehoor-

zaamheid aan God. Gehoorzaamheid vereist geloof. Wij worden behouden door genade, door geloof, „en dat niet uit uzelf: het is een gave van God" (Ef. 2:8). Maar niet door een dood geloof. Het is een levend geloof dat gehoorzaamheid mogelijk maakt.

Sadrak, Mesak en Abednego (Dan. 3) gehoorzaamden Gods gebod tegen verering van afgoden — maar hun moedige weigering zich te buigen voor Nebukadnezars afgod was alleen mogelijk door hun vertrouwen dat God hen zou beschermen en bevrijden. Zij vertrouwden op God (Dan. 3:28). Zij werden gedreven door geloof — levend geloof. Leeg, dood geloof — alleen maar geloven dat God bestaat — is niet het geloof dat behoudt.

Iedereen
wil vrede . . .
De Paus bepleit
vrede. Eerste ministers
streven naar
vrede. En toch
is er geen
vrede.

Geloof en gehoorzaamheid moeten duurzaam zijn. De pas bevrijde Israelitische slaven, nog vervuld van ontzag na het ervaren van dergelijke wonderen, gaven uiting aan geloof en zongen.

Maar zij geloofden niet zeer diep en zeer lang. Toen zij bij Mara kwamen, vonden zij het water te bitter om te drinken. Dit ene kleine probleem op hun pad bracht hen weer aan het klagen en twijfelen (Ex. 15:24). En weer, door een wonder maakte God het water zoet.

Mozes leidde deze mensen naar de woestijn Sin — tussen Elim en de berg Sinaï. Zij waren nu een maand geleden uit Egypte vertrokken. „En in die woestijn morde de gehele vergadering der Israëlieten tegen Mozes en Aäron; en de Israëlieten zeiden tot hen: Och, dat wij door de hand des Heren in het land Egypte gestorven waren, toen wij

bij de vleespotten zaten en volop brood aten; want gij hebt ons in deze woestijn geleid om deze gehele gemeente van honger te doen omkomen" (Ex. 16:2-3).

Zo stelde God hun gehoorzaamheid op de proef, en voorzag hen tegelijk op wonderbaarlijke wijze van brood: „Ik zal voor u brood uit de hemel laten regenen; dan zal het volk uitgaan en verzamelen zoveel als voor elke dag nodig is, opdat Ik het op de proef stelle, of het al dan niet wandelt naar mijn wet" (Ex. 16:4).

De bijzondere wet waarop God hen beproefde was zijn Sabbat. En vergeet niet dat zij de berg Sinaï nog niet hadden bereikt. Op de zesde dag van de week zou Hij hen een dubbele hoeveelheid geven. Op de zevende dag, Gods Sabbat, gebood Hij hen te rusten en zich van het verzamelen van manna te onthouden. Toch gingen op Gods Sabbat sommige mensen, gedreven door opstandigheid en hebzucht, erop uit om manna te verzamelen.

„Hoelang weigert gij mijn geboden en wetten te onderhouden?" sprak God vertoornd tot hen (Ex. 16:28). Zij vertrouwden noch gehoorzaamden God. De grote vergadering trok verder en sloeg tenten op in Refidim. Er was weer geen water. Weer klaagden, morden en beschuldigden zij en stelden God op de proef (Ex. 17:1-2).

Nu komen wij aan de beslissende gebeurtenis die verklaart waarom Israel toch oorlog ging voeren. Zij hadden telkens gemopperd, geklaagd en beschuldigd, zij waren ongehoorzaam geweest en hadden het geloof verloren — ten overstaan van de voortdurende wonderen van God. Nu verrichtte God opnieuw een wonder door water te laten stromen uit een rots, terwijl het volk betwijfelde of God met hen was. Zij hadden God op de proef gesteld door te zeggen: „Is de Here in ons midden of niet?" (Ex. 17:7.)

Bedenk nu eens wat er gebeurde. Herhaaldelijk had God het volk op ontzagwekkende en wonderbaarlijke wijze aangetoond dat het zijn bedoeling was hun veldslagen voor hen te leveren. Dit waren zichtbare wonderen die het volk met eigen ogen aanschouwde. God had zijn trouw, zijn macht, zijn bereidwilligheid, zijn weg laten zien. Toch twijfelde, klaagde, vitte en mopperde het volk herhaaldelijk. Steeds opnieuw verloren zij hun vertrouwen. Na al deze overweldigende bewijzen twijfelden zij aan Gods trouw,

aan zijn macht, zelfs aan zijn bestaan. Zij waren ongehoorzaam. Zij gingen de weg van zonde.

Feitelijk hadden zij hun eigen „God-is-dood” beweging.

In dit stadium was Mozes verbijsterd, waren zijn zenuwen geschokt en was zijn geduld bijna uitgeput. Per slot was Mozes slechts een mens.

„Wat moet ik met dit volk doen?” riep Mozes tot God (Ex. 17:4). „Nog een ogenblik en zij gaan mij stenigen!”

God antwoordde Mozes, liet hem voor het volk uitgaan en de rots bij Horeb slaan met dezelfde stok die hij had gebruikt om de wateren van de Rode Zee te scheiden. Toen deed God opnieuw een zichtbaar wonder — water stroomde uit de rots.

Maar op dat ogenblik trok Amalek met een groot invasie-leger tegen de Israëlieten op. Ditmaal gaf God hen de harde les der ervaring. Hij liet hen nu in hun zonde begaan. God gebruikt geen dwang om mensen niet te laten zondigen.

Mozes, aan het einde van zijn geduld, trachtte deze koppige, opstandige mensen ertoe te bewegen in God te geloven en op Hem te vertrouwen. Hij zei tot Jozua: „Kies ons mannen uit, trek uit, strijd tegen Amalek” (Ex. 17:9). Omdat zij het vertrouwen ontbeerden dat God hen zou beschermen, vreesde Mozes dat zij afgeslacht zouden worden. Ofschoon Mozes verslapte en opdracht gaf voor oorlog, was het het volk zelf dat tot oorlog had besloten, als gevolg van hun volslagen gebrek aan vertrouwen op God.

Het was voor de Israëlieten volslagen onnodig zich te bewapenen en oorlog te voeren. Het was verkeerd. Het was zonde. Maar God liet de beslissing aan hen over.

Deze gebeurtenis was het keerpunt.

Het gebeurde reeds voordat zij de berg Sinaï hadden bereikt. Het was hierna dat God hun voorstelde zijn volk te worden, onder zijn regering. Het was hierna dat God beloofde, op voorwaarde van gehoorzaamheid en geloof, steeds hun veldslagen voor hen te voeren — hen voor oorlog te beschermen — hun duurzame vrede te geven. Het was hierna dat zij zijn regering over hen aanvaardden. Maar reeds hadden zij blijk gegeven van gebrek aan geloof en vertrouwen, zelfs gedurende de dagen waarop God zijn macht en trouw door zoveel wonderen demonstreerde.

Zij hadden de smaak van oorlog leren kennen. Zij hadden zich er naderhand van af kunnen — ja moeten — keren en op God vertrouwen in plaats van op hun eigen macht. Maar dat deden zij niet.

Gods doel staat vast

Al laat God mensen hun eigen beslissingen nemen — veroorlooft Hij hen te zondigen — veroorlooft Hij volken ten strijde te trekken — Gods doel staat vast. Het was zijn doel deze nakomelingen van Abraham te vestigen in het land dat Hij Abraham had beloofd — het beloofde land.

Gods belofte aan Abraham, 430 jaar eerder, was onvoorwaardelijk gedaan. Abraham had zijn deel van die overeenkomst vervuld. Hij had God gehoorzaamd, Gods geboden en wetten in acht genomen. Nu vereiste Gods trouw dat Hij het volk in dat land vestigde, ongeacht hun gedrag.

De nakomelingen van Abraham hadden besloten een strijdende, oorlogvoerende natie te zijn. Dat besluit werd aan hen overgelaten. En daar zij het hadden genomen, gebruikte God hen om de strijd te voeren en de bewoners te verdrijven die onwettig het land bezaten dat God Abrahams nakomelingen had toegewezen. Dientengevolge gaf God hen opdracht zelf te doen wat nodig was om Gods doel te bereiken, hen in het beloofde land te brengen.

Maar dit rechtvaardigde oorlog niet. Het is de beslissing van de mens al of niet goed te doen. De Israëlieten hoefden niet te vechten.

Het kwam dus door Israëls trouweloosheid en ongehoorzaamheid dat God hun toestond te zondigen en de wapens op te nemen. En daarom gebruikte God hen als zijn instrumenten om de illegaal in hun land wonende volken te verdrijven. Zelfs nu nog hadden de Israëlieten berouw kunnen tonen, hun besluit kunnen veranderen en op God vertrouwen om hun veldslagen voor hen te leveren.

Volken kunnen vrede kiezen

Zou het de huidige staatslieden ongerijmd voorkomen te geloven dat zelfs nu, in 1982 de Almachtige God inderdaad onze oorlogen voor ons wil voeren — dat onze naties nu inderdaad vrede zouden kunnen hebben — en wel nog dit jaar!

Ongetwijfeld zou hun dat ongerijmd voorkomen. De huidige wereldleiders — in alle landen — hebben zich zo ver

verwijderd van God en Gods wegen, en God is zo onwerkkelijk voor hen geworden, dat het waarschijnlijk belachelijk zou lijken zo iets ook maar voor te stellen. De wetenschapsmensen, de leiders van handel en industrie — ja, zelfs de geestelijkheid — hebben zich allen zo ver van God en zijn wegen verwijderd dat een dergelijke gedachte niet eens bij hen zou kunnen opkomen.

Toch heeft de Eeuwige ons niet zonder absolute zekerheid gelaten! Hij heeft, in zijn Woord, niet alleen zijn beloften en verzekeringen vastgelegd, maar bovendien het verslag van drie concrete historische gebeurtenissen om te bewijzen dat Hij inderdaad de strijd heeft gevoerd voor een volk dat overvallen werd, toen dat volk en zijn regeerders op Hem vertrouwden.

Wij zullen deze boeiende geschiedenis in het volgende nummer voortzetten. □

DE ECHTE WAARHEID

(Vervolg van pagina 21)

(Het woord evangelie betekent „goed nieuws”.) Het wereldomspannende Werk waarvan dit tijdschrift deel uitmaakt is bezig de feitelijke taak te vervullen die Jezus Christus ons meer dan 1900 jaar geleden oplegde: „En dit Evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde [van het huidige tijdperk] gekomen zijn” (Matth. 24:14).

Met de ophanden zijnde vestiging van het Koninkrijk van God op deze aarde zal er een einde komen aan strijd en oorlog. De crisis aan het einde van dit tijdperk zal een nieuwe en betere eeuw inluiden, waarin de mensen overal van vrede en welvaart zullen genieten onder Gods goddelijke heerschappij.

Wilt u een diepgaande kijk op dit komende Millennium, dat zich nu nog achter het slechte nieuws van onze dagen verschuilt, vraag ons dan om gratis toezending van ons Engelse boek *The Wonderful World Tomorrow — What It Will Be Like*. Lees ook ons onthullende boekje: *Wat bedoelt u precies . . . het Koninkrijk Gods?*

En blijf elk nummer van *De Echte Waarheid* lezen. Gods Woord is de *waarheid*. En wij maken u deze *waarheid* duidelijk. □

MIDDEN-OOSTEN

(Vervolg van pagina 4)

moslims — is de enige die wereldvrede tot stand kan brengen. En dat zal Hij ook doen, of de mensheid het plezierig vindt of niet!

Op een banket in het Nile Hilton hotel in Caïro op de avond van de 23e november sprak de heer Armstrong een gezelschap Egyptische leiders op het terrein van regering en onderwijs als volgt toe:

„De Joden kijken al lang uit naar een Messias. Zij weten niet dat die Messias *is* gekomen als een menselijke profeet. De islam erkent Jezus Christus als een van de profeten. Hij kwam, maar Hij kwam als een menselijke profeet. En Hij kwam met een boodschap die goed nieuws is, het goede nieuws van deze ene (goddelijke) wereldregering die op komst is . . .

„De Almachtige God zal Hem (Jezus) opnieuw zenden, in alle macht en heerlijkheid van de Grote God. En Hij zal regeren over alle volkeren. En ik ben hier gekomen om u te vertellen dat het nog in onze tijd zal gebeuren.

„De vrede is op komst. En zij is op komst omdat alle volkeren onderwezen zullen worden en zullen moeten gaan leven in de geest van vrijgevigheid en van liefde, en niet in de geest van machtswellust, niet in de geest van zelfzuchtigheid en hebzucht, en van ijdelheid die het zelf boven anderen verheft. Wij zullen de juiste manier van leven ontdekken. Al onze moeilijkheden halen wij ons zelf op de hals doordat wij verkeerd geleefd hebben. Wij hebben ze zelf naar ons toegehaald.”

Einde aan de machtsstrijd

Deze wereld vertoont een ingeweven patroon van eindeloze *worstelingen om de macht* tussen de verschillende naties. Het zou nu toch zo langzamerhand duidelijk moeten zijn dat de mensheid tot het moment waarop er een einde gemaakt zal worden aan deze machtsworstelingen nooit vrede zal kennen. Maar er zal een einde aan gemaakt worden — *plotseling!*

„En de zevende engel blies de bazuin en luide stemmen klonken in de hemel, zeggende: Het koningschap over de wereld is gekomen aan onze Here en aan zijn Gezalfde, en Hij zal als koning heersen tot in alle eeuwigheden” (Openb. 11:15).

Aanvankelijk zal de mensheid deze goddelijke tussenkomst natuurlijk niet op prijs stellen.

„En de volkeren waren toornig geworden, maar uw toorn is gekomen en de tijd voor de [naties] om geoordeeld te worden en om het loon te geven aan uw knechten, profeten, en aan de heiligen en aan hen, die uw naam vrezden, aan de kleinen en de groten en om te verderven wie de aarde verderven” (vers 18).

Pas na de terugkeer van Christus zullen de volkeren, elk zonder vrees voor zijn buurman, in staat zijn „hun zwaarden tot ploegscharen om [te] smeden en hun speren tot snoeimesen”. (Jes. 2:4; Micha 4:3.)

Mensen willen altijd het paard achter de wagen spannen. Volkeren delibereren over de noodzaak van ontwapening. Maar ontwapening, en nog veel minder het terugdringen van de bewapening, kunnen nooit *voorafgaan* aan de vrede. Eerst moet er vrede komen, dat wil zeggen de komst van het Koninkrijk van God dat een einde zal maken aan de machtsworstelingen in de wereld.

En in dit Koninkrijk zal de Koning — Jezus Christus — de wereld richten met gerechtigheid (Ps. 96:13; 98:9; Hand. 17:31; Openb. 19:11). Elk volk met grieven of meningsverschillen met een buurstaat, zal een open gehoor vinden, en het oordeel dat wordt geveld zal billijk en eerlijk zijn, en steunen op de hele macht van het universum.

Vrede: een kenmerk van God

Ware vrede, u kunt het geloven of niet, is niet een trek van de menselijke natuur, maar een kenmerk van God — een afspiegeling van Gods karakter.

Vrede is het *gevolg* van het bewandelen van de juiste weg: de weg van God. Zij is een van de voornaamste „vruchten” (in de zin van produkten of resultaten) van leven in overeenstemming met de invloed die door de Geest — het verstand en de denkwijze — van God wordt uitgeoefend (Gal. 5:22).

Het tegenovergestelde van vrede — de werken van het vlees — is o.a. afgoderij, veten, twist, uitbarstingen van toorn (vers 20). Dit klinkt als een klaagzang over de gruwelijkheden waarvan wij niet alleen in het Midden-Oosten, maar over de hele wereld getuigen zijn.

Vrede is veel meer dan alleen maar afwezigheid van oorlog. Vrede wordt wel omschreven als „een staat van rust

en stilte”. Vrede betekent harmonie, eendracht, eenheid en gelijkgezindheid. Wanneer alle mensen en alle naties overal in harmonie zijn met God en met zijn geestelijke Wet, *zullen wij vrede kennen*.

In 1 Korinthe 14:33 vinden wij dat God de *auteur* — de schepper — van vrede is. In Psalm 119:165 kunnen we lezen: „Zij, die uw wet liefhebben, hebben grote vrede . . .”

Wanneer alle naties op aarde leren in harmonie met hun Schepper te leven en zijn wet te eerbiedigen, wanneer de aarde vol zal zijn van kennis des Heren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken (Jes. 11:9) zal er inderdaad „grote vrede” heersen.

De wet van God is de *oorzaak* die het juiste *effekt* teweeg zal brengen — wereldvrede. Het is in dit verband van betekenis dat de afkondiging van Gods wet van het Midden-Oosten uit zal gaan, de bron van zoveel lijden en bloedvergieten in deze tijd.

„Want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heren woord uit *Jeruzalem*.” (Jes. 2:3.)

Jeruzalem zal de hoofdstad zijn van de komende Wereld van Morgen.

Niet lang geleden merkte de Jor-daanse koning Hoessein op: „De Almachtige maakte Jeruzalem in zijn wijsheid niet dermate belangrijk en zo gevoelig in de harten en zielen van ons allen — hetzij Joden, christenen of moslims — wanneer het niet was om ons een uitdaging te bieden om elkaar te respecteren en met elkaar te leven. Jeruzalem moet de essentie van de vrede zijn, een symbool van vrede.”

Over niet zo heel veel jaren zal Jeruzalem meer zijn dan alleen maar de essentie van vrede, of de belichaming van het streven naar vrede. De stad zal *de bron zelf* van de vrede zijn, tot heil van alle landen van de wereld.

„Verheugt u met Jeruzalem en juicht over haar, gij allen die haar liefhebt . . . Want zo zegt de Here: Zie, Ik doe haar de vrede toestromen als een rivier en de heerlijkheid der volken als een overvolle beek” (Jes. 66:10, 12).

Er zal een einde komen aan alle oorlog, *maar geen einde aan de vrede*:

„Want een Kind [Christus' eerste komst] is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de *heerschappij* rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, *Vredevorst*. Groot zal de heerschappij zijn en eindeloos de vrede op de troon van David en over

zijn koninkrijk, doordat hij het sticht en grondvest met recht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid. De ijver van de Here der heerscharen zal dit doen" (Jes. 9:5-6). □

De schrijver vergezelde hoofdredacteur Herbert W. Armstrong op diens recente reis naar het Midden-Oosten.

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 1)

schrikbarende moeijikheden, kwaad en lijden, en tegelijk de paradox van ontzaglijke vooruitgang in materieel en technologisch opzicht.

De uitzichtloze problemen worden veroorzaakt door een verkeerde levenswijze. Maar de mensheid heeft nooit leren leven volgens de enige levenswijze die geluk kan *veroorzaken*, evenals vrede en de rijke zegeningen van geestelijke aard. Die levenswijze is *Gods levenswijze*.

De mensheid is nog nooit tot de kennis van deze levenswijze gekomen. Het is een geestelijke levenswijze, die door de mens niet ontdekt kan worden als hij aan zichzelf wordt overgelaten. Zij moet geopenbaard worden, wat alleen door de heilige Geest van God kan gebeuren. Er zijn evenwel twee belangrijke voorwaarden voor het ontvangen van Gods Geest en de verwekking tot eeuwig *leven*. Aan deze twee voorwaarden schijnt de mens het moeilijkst te kunnen voldoen.

De eerste is toe te geven dat u *fout* bent. Voor iedereen schijnt dit wel het allermoeijikste. Het betekent nederig te erkennen dat u niet alleen fout bent in wat u tot nu toe geloofde en deed, maar in wat u *bent!* Het betekent onderwerping. De bijbelse term hiervoor is „bekering”, maar slechts weinig mensen, theologen niet uitgezonderd, weten wat dat werkelijk is. Het betekent die radicale mentaliteitsverandering waartoe bijna niemand bereid is. En de tweede voorwaarde is *God* te geloven, wat al even zeldzaam is.

Veel mensen beweren nog altijd wel dat zij *in* God geloven, dwz. geloven dat zo'n Wezen bestaat. Maar geloven niet wat Hij *zegt*. Reeds de eerste geschapen mens, Adam, geloofde Hem niet, zelfs al sprak God persoonlijk en van aangezicht tot aangezicht met hem. God verscheen later in de persoon van Jezus Christus. Gedurende 3½ jaar verkondigde Jezus zijn Boodschap tot vele duizenden mensen. Toch geloof-

den maar 120 mensen wat Hij zei.

De wereld heeft dus geen kennis van of leeft niet volgens Gods levenswijze. Wat is Gods levenswijze? Het is de manier waarop God zelf leeft. God leeft eeuwig. In Johannes 1:1-4, 14 kunt u lezen over het begin van alle dingen. God bestaat al eeuwig uit twee geestelijke Persoonlijkheden die samen één God vormen. Een van hen was „het Woord”, of de woordvoerder, de ander was God, maar ook „het Woord” was God. En het Woord werd geboren als mens: Jezus Christus, God-met-ons. In Hem was *leven*. God, die de vader van Jezus werd, had ook inherent *leven*. Maar *hoe* leefden zij?

Zij leefden en leven nog altijd volgens *Gods levenswijze*: de weg van wederzijdse liefde, samenwerking, zorgzaamheid voor de ander, loyaliteit. Twee kunnen niet samengaan tenzij zij het eens zijn. Zij zijn nooit veranderd, maar zijn gisteren, heden en voor eeuwig hetzelfde. Jezus weerspiegelde hun houding jegens elkaar. Hij was het Woord, toch zei Hij dat Hij alleen sprak wat de Vader Hem had opgedragen. God was dus het Hoofd. Maar er was wederkerige loyaliteit, overeenstemming, en *liefde*. Toen Jezus ongeveer 30 was zei God: „Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb.”

Liefde is altijd uitgaand. Het is geven, niet nemen. Samenwerken, niet wedijveren. Helpen, niet hinderen.

God maakte die levenswijze tot zijn goddelijke, eeuwige, geestelijke wet. Zonde is de overtreding van deze wet. En alle mensen hebben gezondigd. De straf voor de zonde is de dood — de tweede dood — de eeuwige dood. Maar Jezus had ons allen voldoende lief om zelf voor ons die doodstraf te ondergaan. Hij had zelf niet gezondigd, was niet onder de straf gekomen, toch onderging Hij de straf — voor *u* en voor *mij*, *indien* we ons bekeren en geloven, en volgens *Gods levenswijze* gaan leven.

Nee, zoals ik al tegen president Mubarak zei, wij mensen kunnen geen vrede brengen door onze eigen inspanningen. Maar God *zal* tussenbeide komen, en in de opperste macht en heerlijkheid van de Schepper God Christus zenden om het Koninkrijk van God op te richten, de grote goddelijke natie die volgens *Gods levenswijze* alle naties zal regeren. En dat zal wereldvrede, geluk, vreugde *veroorzaken* en ons eeuwig leven brengen! □

HOSNI MUBARAK

(Vervolg van pagina 6)

vrouw. Beiden hebben zich de kritiek op de hals gehaald van conservatieve moslims, die hun inspanningen zien als in strijd met de traditionele rol van de vrouw in de islam.

Momenteel werkt Susan aan haar doctoraal in de sociologie aan de American University in Caïro (AUC), waar ze in 1977 haar kandidaats deed. De zonen van de Mubaraks, Gamal (21) en Alaa (19) studeren eveneens aan de AUC.

De nieuwe „First Lady” wordt door een vriendin beschreven als „een verrukkelijke vrouw”, met „een gretige glimlach en een twinkeling” in haar ogen. Een andere vriendin noemt haar „gracieuze, intelligent en geestig”.

Imponerende agenda

President Mubarak heeft een hele serie problemen van Anwar Sadat geërfd. Weinig leiders in de hedendaagse geschiedenis van het Midden-Oosten zijn bij hun ambtsaanvaarding met een indrukwekkender agenda geconfronteerd.

Tot de uitdagingen die hij in het binnenland het hoofd moet bieden, behoren de hervorming van een verslechterende economie en het tot staan brengen van het opkomende islamitische extremisme dat reeds een bedreiging voor de nationale eenheid is gaan vormen.

In het buitenland krijgt Mubarak te maken met de lastige onderhandelingen inzake de Palestijnse autonomie, het voortduren van de spanningen met Arabische burens en met de dreiging van Sovjet-invalen in deze regio.

Tot nu toe heeft Mubarak de kritieke overgangperiode met succes doorstaan. Hij heeft het respect en het vertrouwen van het grootste deel van de Egyptische bevolking gewonnen en kan rekenen op de loyaliteit van zijn collega's in de regering en in het militaire apparaat.

President Mubarak zal alle krachten die hij voor het Egyptische presidentschap heeft ingezet moeten blijven opbrengen om de enorme uitdagingen waarmee Egypte wordt geconfronteerd aan te kunnen.

Maar zelfs als hij daarin slaagt zou de stormloop der gebeurtenissen in het onberekenbare Midden-Oosten weleens moeilijk te stuiten kunnen blijken. □

T. Smith

Succes: Een toevals- treffer?

U hoort wel van mensen die zomaar fortuinen verkregen of plotseling beroemd werden. Maar is succes gewoon geluk? Voor de meesten betekent succes een doel, doorzetten, hard werken. Neem nu eens u zelf. Ziet u zich als een succes? Velen jagen een onbekende grootheid als succes na. Wat is eigenlijk echt succes? Hoe verkrijgt u het? Wij bieden een gratis en fraai boekje aan dat duidelijk omlijnt wat echt succes is. Het is een programma in zeven stappen. Iedereen ongeacht rang of stand kan die formules toepassen en ervan profiteren. Het is erg bruikbare informatie! Want tenslotte is succes geen toevalstreffer. Waarom zou u uw exemplaar van *De zeven regels voor succes* vandaag niet aanvragen? Schrijf direct aan Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

De
ZEVEN REGELS
voor SUCCES

VERZOEK OM LECTUUR/ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

Zend mij de volgende lectuur: _____

Adreswijziging: _____

Nieuwe abonnee:
Schrijf hieronder het nieuwe adres:

Naam _____

Straat _____

Postcode/plaats _____

Land _____

Knip uit en zend dit samen
met het adresstrookje
naar:

De Echte Waarheid
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)

De Engelstalige uitzending THE WORLD TOMORROW

Radio. Radio Luxemburg, 208 meter, of 1440 Khz, iedere zondagavond om 19.30 uur over heel West-Europa.

Televisie. R.T.L., in heel België, via de kabel, iedere vrijdagavond om ongeveer 23.00 uur, na het programma van R.T.L. zelf.